

Prima instanță: Judecătoria Chișinău (sediul Centru) (jud. Brăgaru Alina)
Dosarul nr. 2rc-126/21
2-20157531-02-2rc-06042021

DECIZIE

22 aprilie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Chișinău

În componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Anatol Pahopol
Ruxanda Pulbere
Olga Cojocaru

examinând, fără participarea părților, recursul declarat de S.I.A. „Fertco”,
în cauza civilă pe marginea cererii depusă de S.I.A. „Fertco” către S.R.L. „Vest
Resurs” și S.R.L. „Tarservice-Companie” privind desființarea parțială a hotărârii
Curții de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și
Industrie a RM nr.***** din 18 septembrie 2020 și încasarea cheltuielilor de
judecată,
împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 12 martie 2021,
prin care cererea a fost respinsă,

c o n s t a t ă :

La data de 14 decembrie 2020, S.I.A. „Fertco” a depus cerere către S.R.L.
„Vest Resurs” și S.R.L. „Tarservice-Companie” concretizată ulterior, solicitând
desființarea parțială a hotărârii Curții de Arbitraj Comercial Internațional de pe
lângă Camera de Comerț și Industrie a RM nr ***** din 18 septembrie 2020, în
partea ce ține de respingerea pretenției S.I.A. „Fertco” privind încasarea restanței
față de S.R.L. „Vest Resurs” și S.R.L. „Tarservice-Companie” a dobânzii de
întârziere în partea admiterii integrale a cererii reconvenționale depuse de S.R.L.
„Vest Resurs” și în partea compensării pretențiilor reciproce admise ale S.I.A.
„Fertco” și S.R.L. „Vest Resurs” precum și încasarea cheltuielilor de judecată în
mărime de 100 lei în legătură cu examinarea prezentei acțiunii.

În motivarea cererii s-a indicat că, la data de 29 octombrie 2019, S.I.A.
„Fertco”, persoană juridică rezidentă a Republicii Letonia, s-a adresat cu o cerere
de arbitrare la Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de
Comerț și Industrie a Republicii Moldova către S.R.L. „Vest-Resurs” și S.R.L.
„Tarservice-Companie” cu privire la încasarea datoriei ce reiese din Contractul de

vânzare-cumpărare nr. FRTC-VRS 16/01 din 25 iulie 2016 în sumă de 452 795,20 USD și 331 120,00 EUR, dobânzilor de întârziere în cuantum de 224 889, 80 USD și 157 222, 63 EUR, cât și a taxei de înregistrare și taxei de arbitraj.

Menționează că, la data de 09 decembrie 2020, S.R.L. „Tarservice-Companie” a depus, de asemenea, o referință la cererea de arbitraj și a invocat excepția de tardivitate, menționând că, calitatea acestuia în contract nu a fost de a fi garant al executării obligațiilor, ci de emitent de bilete la ordin, invocând ca temei art. 1279 alin (3) CC.

Indică că, la data de 28 februarie 2020, S.R.L. „Vest-Resurs” a depus o acțiune reconvențională cu privire la repararea prejudiciului în mărime de 1 349 190,00 USD, precum și încasarea taxei arbitrale de la S.I.A. „Fertco” în mărime de 19 644, 87 USD.

Notează că, la data de 02 aprilie 2020, Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a Republicii Moldova a emis o încheiere de suspendare a procedurii arbitrale în Dosarul nr. ***** pentru perioada regimului de stare excepțională în sănătate publică din cauza virusului COVID-19.

Invocă că, la data de 28 mai 2020, S.I.A. „Fertco” a menționat prin obiecții că acțiunea reconvențională înaintată de S.R.L. „Vest-Resurs” este tardivă, nu a fost respectată procedura prealabilă și nu s-a achitat taxa arbitrală.

De asemenea, a indicat că S.R.L. „Tarservice-Companie” are, conform contractului, calitatea de fidejutor, ori aceasta rezultă din scopul includerii în contract a unui garant - de a garanta executarea obligațiilor de către Cumpărător.

Reliefează că, la data de 09 iunie 2020, Curtea de Arbitraj a emis o încheiere motivată cu privire la primirea spre examinare a acțiunii reconvenționale depuse de S.R.L. „Vest-Resurs” iar, S.I.A. „Fertco” a depus o referință la acțiunea reconvențională, prin care a invocat că S.R.L. „Vest-Resurs” solicită neîntemeiat despăgubirile reieșind din valoarea orientativă a contractului de 2 000 000 USD, întrucât contractul urma să se execute pe o perioadă îndelungată de timp, urmând să se încheie alte acte de concretizare, care, în speță, sunt cele patru Specificații.

S.I.A. „Fertco” a mai remarcat că, potrivit Convenției de la Viena, era în drept să suspende livrarea mărfii, o dată ce debitorul nu și-a executat obligațiile de plată.

Relatează că, la data de 08 iulie 2020, S.R.L. „Vest-Resurs” și-a concretizat pretențiile din acțiunea reconvențională, menționând că prejudiciile cauzate de acțiunile S.I.A. „Fertco” constituie 1 336 639 EUR .

Precizează că, prin hotărârea arbitrală din 18 septembrie 2020, Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a Republicii Moldova a decis admiterea în parte a cererii de arbitraj depusă de S.I.A. „Fertco” și admiterea în totalitate a acțiunii reconvenționale înaintate de S.R.L.

„Vest-Resurs”.Astfel, Curtea a considerat întemeiată pretenția S.I.A. „Fertco” cu privire la încasarea datoriei de la S.R.L. „Vest-Resurs” cu privire la marfa livrată, dar neachitată. În același timp, Curtea de Arbitraj a considerat neîntemeiată pretenția de a încasa dobânzi de întârziere, deoarece s-a statuat că reclamantul avea la îndemână titlurile de credit sub formă de bilete la ordin, dar nu le-a prezentat spre achitare. Prin urmare, a creat o situație artificială pentru a calcula dobânzi de întârziere.

Totodată, Curtea de Arbitraj a admis în totalitate acțiunea reconvențională. Curtea a reținut că S.I.A. „Fertco” nu și-a îndeplinit obligația contractuală de a livra marfă de suma prevăzută în contract. Tribunalul arbitral a reținut că, pe lângă faptul că nu s-au efectuat livrări în conformitate cu Specificația nr. 4 în sumă de 268 488 EUR sau 303 391,44 Dolari SUA, S.I.A. „Fertco” nu a livrat către S.R.L. „Vest-Resurs” marfă în valoare de circa 690 000,00 dolari SUA din valoarea estimată a Contractului, iar în total, nu a livrat marfă în sumă de 993 000,00 dolari SUA.

Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a Republicii Moldova a statuat că, potrivit Convenției de la Viena, vânzătorul urma să notifice imediat Cumpărătorul despre suspendarea executării obligației de a livra marfa și urma să continue livrarea dacă Cumpărătorul prezenta garanții suficiente cu privire la executarea obligațiilor sale.

Tribunalul de arbitraj a reținut că S.R.L. „Vest-Resurs” a calculat prejudiciile suportate în corespundere cu prevederile Convenției de la Veneția și a prezentat suficiente probe care demonstrează că prejudiciile suportate sunt în mărime de 1 336 639,00 EUR. Astfel, la suma de 993 000,00 Dolari SUA a fost adăugată diferența de preț ipotetică dintre prețul mărfii prevăzut în Contract și prețul curent pe piață la momentul rezilierii contractului.

Astfel, Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a Republicii Moldova a decis următoarele: a admite parțial cererea de arbitrare depusă de S.I.A. „Fertco” împotriva S.R.L. „Vest-Resurs” și S.R.L. „Tarservice-Companie”; a încasa din contul S.R.L. „Vest-Resurs” în beneficiul S.I.A. „Fertco” suma de 381 316,40 EUR și 331 120, 00 EUR pentru neexecutarea obligațiilor de plată a mărfii livrate; a respinge pretenția S.I.A. „Fertco” de a încasa din contul S.R.L. „Vest-Resurs” a dobânzilor de întârziere; a admite integral acțiunea reconvențională depusă de S.R.L. „Vest-Resurs”; A încasa din contul S.I.A. „Fertco” în beneficiul S.R.L. „Vest-Resurs” suma de 1 336 639,00 EUR cu titlu de daune-interese; a compensa pretențiile reciproce admise ale S.I.A. „Fertco” și S.R.L. „Vest-Resurs” și a stabili suma finală ce urmează a fi încasată de la S.I.A. „Fertco” în beneficiul S.R.L. „Vest-Resurs” - 624 202,60 EUR; a încasa din contul S.R.L. „Vest-Resurs” în beneficiul S.I.A. „Fertco” suma de 15 388,36 EUR pentru cheltuieli arbitrale;A încasa din contul S.I.A. „Fertco” în

beneficiul S.R.L. „Vest-Resurs,, suma de 16 543,71 EUR pentru cheltuieli arbitrale; a compensa pretențiile reciproce admise ale S.I.A. „Fertco” și S.R.L. „Vest-Resurs” cu privire la cheltuielile de arbitraj și a stabili suma finală ce urmează a fi încasată de la S.I.A. „Fertco” în beneficiul S.R.L. „Vest-Resurs” - 1155,35 EUR.

Menționează S.I.A. „Fertco” că, unul dintre arbitri a avut opinie separată, considerând că hotărârea din 18 septembrie 2020 emisă de Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a Republicii Moldova a fost adoptată cu încălcarea normelor de drept material și procedural.

Arbitrul a reținut că, analizând hotărârea arbitrală din 18 septembrie 2020, emisă de Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a Republicii Moldova, o consideră ilegală, emisă cu încălcarea procedurii arbitrale, a principiilor stabilite în legislație și a ordinii publice a Republicii Moldova, din care cauză este pasibilă de a fi desființată de către instanța de judecată competentă.

A menționat că, unul dintre temeiurile de desființare a hotărârii arbitrale este prevăzut la art. 480 alin.(2) lit. g) CPC.

A indicat că, potrivit clauzei arbitrale încheiate între părți „în cazul în care litigiul nu poate fi soluționat de către Părți prin intermediul negocierilor directe în termen de două luni calendaristice, litigiile nerezolvate vor fi transmise Arbitrajului selectat în conformitate cu locul de înregistrare al pârâtului și vor fi soluționate în conformitate cu Legile acestei Curți de Arbitraj: Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a Republicii Moldova - pentru Cumpărător, și Curtea de Arbitraj Internațional a Republicii Letonia - pentru Vanzător.”

A statuat arbitrul că, clauza arbitrală prevede expres faptul că, dacă Vanzătorul - SIA „Fertco” este pârât, atunci Arbitrajul competent este Curtea de Arbitraj Internațional a Republicii Letonia.

A menționat arbitrul că, părțile au decis să desemneze drept competente două tribunale arbitrale, și anume: Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie, când pârât este Cumpărătorul (SRL „Vest-Resurs”) și Curtea de Arbitraj Internațional a Republicii Letonia, când pârât este Vanzătorul (SIA „Fertco”). Având în vedere principiul libertății contractuale, clauza arbitrală din Contract este valabilă și produce efecte, ceea ce înseamnă că, în temeiul principiului *pacta sunt servanda*, părțile urmează să respecte propriul lor acord de voință. Dacă S.R.L. „Vest-Resurs” are anumite pretenții față de S.I.A. „Fertco” ce reies din Contractul de vânzare-cumpărare, aceasta era obligată, conform clauzei arbitrale, să se adreseze cu o cerere la Curtea de Arbitraj Internațional a Republicii Letonia.

A indicat arbitrul că, una dintre problemele principale care atestă ilegalitatea hotărârii arbitrale din 18 septembrie 2020, este primirea spre examinare a cererii reconvenționale depuse de pârâtul S.R.L. „Vest-Resurs” prin încheierea din 9 iunie 2020, precum și, nemijlocit, admiterea integrală a acesteia de către tribunalul arbitrai. De altfel, pe lângă faptul că, din cauza admiterii ilegale în fond acestei cereri reconvenționale, care creează imposibilitatea reclamantului de a-și realiza creanța, această cerere a fost primită în procedură cu încălcarea normelor procedurale arbitrale, arătând că, S.R.L. „Vest-Resurs” a depus referință la data de 9 decembrie 2019, iar, cererea reconvențională a fost depusă la data de 28 februarie 2020. Astfel, acțiunea reconvențională a fost depusă de S.R.L. „Vest-Resurs” la aproape trei luni distanță de momentul depunerii referinței, ceea ce înseamnă că aceasta este tardivă și urma a fi respinsă de Curtea de Arbitraj.

Tot în contextul ilegalității primirii spre examinare a cererii reconvenționale, a invocat că, au fost încălcate normele cu privire la achitarea taxei arbitrale. Reiterează că acțiunea reconvențională se impune cu taxă de arbitrare în conformitate cu art. 16 alin. (2) din Regulamentul cu privire la procedura de arbitraj comercial internațional. Astfel, în speță, la depunerea cererii reconvenționale, S.R.L. „Vest-Resurs” a solicitat și amânarea plății taxei arbitrale, din motiv că quantumul ridicat al acesteia depășește posibilitățile financiare ale reclamantului.

În răspunsul Președintelui Curții de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a RM din 03 martie 2020, SRL „Vest-Resurs” a fost informat că dacă până la data de 02 aprilie 2020, nu va achita taxa arbitrală, tribunalul arbitral nu va examina cererea reconvențională. S.R.L. „Vest-Resurs” a achitat taxa arbitrală la data de 31 martie 2020.

Prin urmare, având în vedere că cererea reconvențională a fost depusă la data de 28 februarie 2020, taxa arbitrală trebuie a fi achitată într-un termen ce nu poate depăși 30 de zile, adică 29 martie 2020.

Astfel, S.R.L. „Vest-Resurs” a întârziat achitarea taxei cu două zile, ceea ce contravine prevederilor Regulamentului cu privire la procedura de arbitraj comercial internațional. Mai mult, consideră incorect și lipsit de imparțialitate faptul că președintele Curții de Arbitraj a oferit un termen mai mare pentru achitarea taxei arbitrale decât cel prevăzut de Normele privind taxele și cheltuielile arbitrale la soluționarea litigiilor comerciale internaționale. De asemenea, acest fapt încalcă și principiul egalității părților în proces, ori, chiar de la începutul procedurii, se observă încălcarea principiilor fundamentale ale legislației Republicii Moldova, care constituie un temei suficient pentru desființarea hotărârii arbitrale.

Reieșind din cele menționate, având în vedere faptul că a demonstrat că cererea reconvențională a fost depusă tardiv și, mai mult decât atât, tribunalul

arbitral urma să nu îi dea curs din cauza depășirii termenului achitării taxei arbitrale, statuează că, în speță, este aplicabil temeiul de desființare a hotărârii arbitrale prevăzut la art. 480 alin. (1) lit. e) CPC.

În context, a reiterat că, potrivit clauzei arbitrale ce se conține în contractul încheiat între părți, litigiile vor fi soluționate în conformitate cu Legile (procedura) Curții de Arbitraj competente. În speță, procedura prevăzută în Regulamentul cu privire la procedura de arbitraj comercial internațional și Anexa la acest Regulament nu a fost respectată.

Consideră că, aceste vicii de procedură nu pot fi trecute cu vederea și instanța de judecată urmează să desființeze hotărârea arbitrală din considerentele expuse mai sus.

Reieșind din atitudinea părtinitoare a tribunalului arbitral, care deliberat nu a sancționat S.R.L. „Vest-Resurs” pentru încălcările comise în raport cu cererea reconvențională depusă, consideră că a fost încălcat principiul imparțialității. Mai mult, reiterează că a fost încălcat inclusiv principiul egalității părților, precum și principiul contradictorialității.

A indicat că, la data de 03 martie 2020, S.I.A. „Fertco” a depus obiecții cu privire la primirea spre examinare a cererii reconvenționale, argumentând că aceasta este tardivă.

Totodată, la data de 28 mai 2020, S.I.A. „Fertco” a formulat obiecții suplimentare cu privire la examinarea cererii reconvenționale, menționând că nu a fost respectată procedura depunerii cererii și procedura achitării taxei arbitrale. Cu toate acestea, tribunalul arbitral nu a ținut cont de aceste obiecții, examinând cererea și declarând-o admisă în totalitate. Având în vedere aceste circumstanțe, consideră că tribunalul arbitral a încălcat principiul egalității în drepturi a participanților și principiul imparțialității, demonstrând o atitudine părtinitoare în raport cu pârâțul S.R.L. „Vest- Resurs”.

De asemenea, a constatat că, din conținutul hotărârii contestate nu rezultă că argumentele S.I.A. „Fertco” ar fi fost auzite și combătute, circumstanță ce denotă inclusiv încălcarea principiului contradictorialității probelor.

A susținut că, lipsa în textul hotărârii arbitrale a motivelor care stau la baza soluției, așa cum prescrie legea că acestea trebuie specificate în mod obligatoriu în hotărârea arbitrală, duce la desființarea acesteia.

A relevat că, Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a RM nu a combătut în hotărârea din 18 septembrie 2020 argumentele S.I.A. „Fertco” precum că, cererea reconvențională a fost depusă de S.R.L. „Vest-Resurs” cu încălcarea procedurii arbitrale stabilite în Legea cu privire la arbitrajul comercial internațional, Regulamentul cu privire la procedura de arbitraj comercial internațional și Normele privind taxele și cheltuielile arbitrale la soluționarea litigiilor comerciale internaționale.

A remarcat că, în hotărârea din 18 septembrie 2020, Curtea a respins pretenția reclamantului de a încasa din contul debitorului S.R.L. „Vest Resurs” dobânzi de întârziere, argumentând că, din cauza posibilității neutilizate pe care a avut-o reclamantul de a solicita plata biletelor la ordin, acesta a creat o situație artificială pentru a putea calcula dobânzi pentru întârzierea executării obligațiilor.

A reiterat că, dobânda de întârziere este inseparabilă de obligația pecuniară principală și aceasta curge de drept, indiferent de faptul includerii acestei circumstanțe în contract sau nu. Legislația civilă prevede expres dreptul creditorului de a solicita dobânda de întârziere pentru folosirea mijloacelor sale financiare, iar în speță, S.I.A. „Fertco” a fost privată de acest drept în mod nefondat și ilegal de către tribunalul arbitraj.

Consideră inexplicabil faptul că, tribunalul arbitral a decis cu valoare de lucru judecat faptul că, datoria S.R.L. „Vest-Resurs” față de S.I.A. „Fertco” există și a dispus încasarea din contul S.R.L. „Vest-Resurs” în beneficiul S.I.A. „Fertco” suma de 381 316,40 Dolari SUA și 331 120, 00 EUR pentru neexecutarea obligațiilor de plată a mărfii livrate, însă, în aceeași hotărâre, Curtea de Arbitraj a decis că S.I.A. „Fertco” nu are dreptul la încasarea dobânzilor de întârziere.

Consideră în acest sens că, tribunalul arbitral a examinat nefondat cele două pretenții în mod separat, chiar dacă, așa cum rezultă din Codul Civil, din Convenția de la Viena și din explicațiile oferite de Curtea Supremă de Justiție, există o legătură indisolubilă între dreptul de a încasa plățile neefectuate în termenul corespunzător și dreptul de a încasa dobânzi de întârziere pentru folosirea mijloacelor financiare.

În același sens, a menționat că, în cele patru Specificații încheiate, părțile au prevăzut o clauză penală care se calculează în cazul întârzierii efectuării plăților. Astfel, penalitatea prevăzută este de 0,1% din suma restantă pentru fiecare zi de întârziere, începând cu cea de a 61-a zi de la livrarea mărfii.

Așadar, părțile au prevăzut expres efectele întârzierii achitării prețului mărfurilor livrate. Faptul că tribunalul arbitral a decis că întârzierea achitării de către S.R.L. „Vest-Resurs” nu urmează a fi sancționată reprezintă o încălcare flagrantă a principiului libertății contractuale și a principiului inadmisibilității imixtiunii în afacerile private.

Totodată, a indicat că, tribunalul arbitral și-a motivat hotărârea de a respinge pretenția S.I.A. „Fertco” de a încasa din contul S.R.L. „Vest-Resurs” a dobânzilor de întârziere în cuantum de 224 889,80 Dolari SUA și 157 222, 63 EUR prin prisma existenței biletelor la ordin emise de SRL „Tarservice-Companie”.

Invocă că, Curtea a încălcat dreptul civil de încasarea a dobânzii de întârziere, or biletele emise de SRL „Tarservice-Companie” sunt independente de obligația SRL „Vest Resurs” de a achita valoarea mărfurilor livrate de SIA „Fertco” și implicit a dobânzilor de întârziere. Existența biletelor de ordin nu anulează în nici

un fel dreptul creditorului la dobânda de întârziere prevăzută de legislația civilă, întrucât creditorul poate solicita achitarea acestor dobânzi de întârziere prin diferite instrumente financiare, inclusive prin bilet de ordin.

Mai indică că, tribunalul arbitral a încălcat și principiul garantării restabilirii persoanei în drepturile în care a fost lezată, precum și accesul la justiție.

Reliefează că, prin admiterea integrală a pretențiilor ce se regăsesc în cererea reconvențională formulată de către S.R.L. „Vest-Resurs”, se aduce gravă atingere proprietății reclamantului.

A susținut că este evident că, S.R.L. „Vest Resurs” și S.R.L. „Tarservice-Companie” nu au acționat cu bună credință în relațiile comerciale cu S.I.A. „Fertco”, ori se atestă o situație tipică în care, Vânzătorul și-a executat conform obligațiile, livrând marfă în proporții considerabile, însă nu a primit plata pentru această marfă.

Este evident că S.I.A. „Fertco” s-a considerat îndreptățită la obținerea unui profit din relațiile comerciale menționate. Totuși, în speță sunt în situația creată de tribunalul de arbitraj pe lângă faptul că Cumpărătorul (S.R.L. „Vest-Resurs”) nu și-a executat corespunzător obligațiile de a achita prețul mărfurilor livrate, S.I.A. „Fertco” este nevoită să achite o sumă exorbitantă cu titlu de daune-interese, lucru ce este complet eronat, odată ce anume Vânzătorul a oferit o contraprestație și nu a obținut practic nimic în schimb.

Remarcă că S.R.L. „Vest Resurs”, care nu a oferit nici o contraprestație, obține o îmbogățire nejustificată prin hotărârea arbitrală contestată.

A notat că, acest lucru încalcă clar principiul inviolabilității proprietății și implicit art.1 al Protocolului I al Convenției Europene a Drepturilor Omului.

Arată că, la calcularea prejudiciilor suportate, Curtea de Arbitraj a reținut faptul că, pe lângă suspendarea livrărilor în conformitate cu Specificația nr. 4 în sumă de 268 488 EUR și 303 391, 44 Dolari SUA, SIA „Fertco” de asemenea nu a livrat mărfuri în valoare de 690 000 Dolari SUA, fapt ce reiese din valoarea orientativă a Contractului.

Argumentează că, contractul de vânzare-cumpărare nr. FRTC-VRS / 16-01 din 25 iulie 2016 este un contract , care conține clauzele de bază ce urmează a reglementa relațiile dintre contractanții S.I.A. „Fertco” și S.R.L. „Vest-Resurs”. Totuși, după cum reiese chiar din conținutul Contractului, clauzele cu privire la descrierea, cantitatea, calitatea, precum și perioada de livrare a mărfurilor au fost stabilite prin acte succesive, și anume Specificațiile din 26 iulie 2016, 27 iulie 2016, 03 august 2016 și 01 septembrie 2016.

Relatează că, este evident eronat raționamentul S.R.L. „Vest-Resurs”, susținut în totalitate de tribunalul arbitral, cu privire la necesitatea calculării prejudiciilor reieșind din suma estimativă prevăzută în Contract de 2 000 000 dolari SUA.

Consideră că a fost comis un abuz de drept, ceea ce încalcă grav principiul legalității, întrucât, părțile au ajuns la un comun acord de a livra și a recepționa marfa în baza Specificațiilor încheiate ulterior contractului.

Reiterează că, până la momentul suspendării livrării mărfurilor, au fost încheiate patru Specificații. Astfel, este imposibil de determinat câte Specificații urmau a fi încheiate în continuare, precum și cantitatea mărfii care urma a fi livrată ori prețul acesteia, din care cauză, este eronată calcularea prejudiciilor în baza sumei estimative prevăzute în contract.

A relevat că, din economia contractului rezultă că drepturile și obligațiile corelative de a livra marfa și de a achita prețul mărfii livrate apar doar din Specificațiile încheiate, pierderea suferită poate fi calculată exclusiv din suspendarea livrărilor ce reies din Specificația nr. 4. Totuși, având în vedere că este imposibil de determinat dacă urmau a fi încheiate alte Specificații, care urma a fi cantitatea mărfii livrate și ce preț urma a fi stabilit, nu poate fi calculat câștigul nerealizat prevăzut de art.74 din Convenția de la Viena din suma estimativă de 2 000 000 Dolari SUA.

A mai indicat că, mărimea prejudiciilor calculate de pârât și admise în totalitate de tribunalul arbitrai în mărime de 1 336 639,00 EUR este calculată ilegal, deoarece această sumă, care depășește quantumul de un milion de euro ca fiind una exorbitantă, ce încalcă limitele echității și a bunelor moravuri. Or, dacă admite că, în continuarea relațiilor comerciale dintre părți, S.I.A. „Fertco” ar mai fi livrat marfă în valoare de circa un milion de euro și această marfă ar fi fost achitată de către S.R.L. „Vest-Resurs”, atunci fiecare dintre părți ar fi primit o contraprestație corespunzătoare.

Susține că, momentan însă, se atestă situația în care S.I.A. „Fertco” este obligată să plătească suma de bani stabilită de tribunalul de arbitraj, care depășește semnificativ valoarea bănească care în mod normal urma să o achite pârâtul, fără nici o prestație în schimb. Astfel, consideră că se atestă un caz evident de îmbogățire nejustificată.

Tribunalul arbitral a argumentat că S.R.L. „Vest-Resurs” a prezentat suficiente probe cu privire la diferența dintre prețul care se atestă în Contract și prețul curent pe piața din Republica Moldova la momentul rezolvirii contractului.

Consideră această concluzie eronată, întrucât, cumpărătorul nu este în drept să rezoluționeze contractul pentru suspendarea livrărilor, cu excepția situației în care îi oferă vânzătorului un termen suplimentar, iar acesta nu predă mărfurile în termenul suplimentar acordat în conformitate cu art. 47 din Convenția de la Viena: ”1. Cumpărătorul poate acorda vânzătorului un termen suplimentar, de o durată rezonabilă, pentru executarea obligațiilor sale. 2. Exceptând cazul în care a primit de la vânzător o notificare prin care-l informează că nu-și va executa obligațiile în termenul astfel acordat, cumpărătorul nu poate, înainte de expirarea acestui termen,

să se prevaleze de vreunul din mijloacele de care dispune în caz de contravenție la contract. Totuși, prin acest fapt, cumpărătorul nu pierde dreptul de a cere daune-interese pentru întârziere în executare.”

A indicat că, în speță, S.R.L. „Vest-Resurs” urma să expedieze S.I.A. „Fertco” o notificare prin care era obligat să îi ofere un termen suplimentar de livrare a mărfurilor. Astfel, S.R.L. „Vest-Resurs” ar fi avut dreptul la rezolvirea contractului doar în situația în care S.I.A. „Fertco” ar fi încălcat acest termen.

Totuși, după cum rezultă din corespondența părților din anii 2016-2017, un asemenea termen suplimentar nu a fost oferit. Mai mult, în cadrul procedurii arbitrale, acest lucru nu s-a negat. Totodată, nu pot considera contractul rezolvit, ori din corespondența din 2019 prezentată în arbitraj, dintre administratorul S.R.L. „Tarservice-Companie” și administratorul S.I.A. „Fertco”, rezultă clar că S.R.L. „Tarservice-Companie” nu consideră contractul rezolvit, întrucât se menționează că relațiile juridice dintre companii durează de patru ani în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. FRTC-VRS 16/01 din 25 iulie 2016.

Consideră relevantă Scrisoarea expediată de reprezentantul S.R.L. „Vest-Resurs” reprezentantului S.I.A. „Fertco” la data de 24 noiembrie 2016 (la momentul la care pârâtul invocă faptul că Contractul era rezolvit): „Situația este următoarea: S.R.L. ”Vest-Resurs” așteaptă încasarea sumelor de bani de la debitori. O să achităm datoria în timpul apropiat, imediat ce încasăm sumele datorate de debitori. Suntem interesați într-o colaborare de lungă durată cu Fertco și Anton Maxim, din următoarele motive: prețurile, volumul, condițiile de plată, calitatea mărfurilor. Întârzierea achitărilor are un caracter de scurtă durată și nu se referă la faptul că nu dorim să achităm. Din motive obiective și tehnice, nu putem achita în termenul prevăzut în contract. [...]”

Cu privire la rezolvirea contractului, a menționat că nu a fost respectată procedura prevăzută la art. 742 Cod Civil (redacția în vigoare până la data de 01 martie 2019): ”(1) în cazul pluralității de debitori sau creditori, dreptul de rezoluțiune nu poate fi exercitat decât de toți creditorii sau debitorii contra tuturor debitorilor sau creditorilor.(2) Dacă dreptul de rezoluțiune se stinge pentru unul dintre cei îndreptățiți, se stinge și pentru ceilalți.”

Având în vedere natura contractului și faptul că, acesta este tripartit, consideră că S.R.L. „Vest-Resurs” a menționat nefondat că contractul a fost rezolvit, deoarece S.R.L. „Tarservice-Companie”, în anul 2019, consideră că acest contract produce efecte.

Având în vedere că contractul nu a fost rezolvit potrivit prevederilor art.49 din Convenția de la Viena, consideră imposibilă îndeplinirea celei de a doua condiție pentru solicitarea daunelor-interese, și anume Diferența prețului din contract cu prețul curent din momentul rezolvirii.

A statuat că, tribunalul arbitral a interpretat abuziv Convenția de la Viena în scopul admiterii pretenției S.R.L. „Vest-Resurs” de a încasa din contul S.R.L. „Fertco” despăgubiri în mărime de 1 336 639,00 EUR. Acest fapt demonstrează încălcarea de către Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a principiului legalității și imparțialității.

Consideră că, în speță, există o îndoială legitimă cu privire la faptul că tribunalul arbitral nu a fost imparțial la examinarea prezentului dosar arbitral, mai ales având în vedere faptul că unul dintre arbitri, în opinia separată redactată, a menționat expres că daunele interese nu puteau fi în mod obiectiv calculate reieșind din suma estimată a contractului de 2 000 000 dolari SUA, ori acest fapt contravine flagrant principiilor dreptului.

Precizează că, ilegalitatea hotărârii arbitrale se atestă și prin faptul că, așa cum se observă, opinia separată vine complet în contradicție cu opinia majoritară, fapt ce demonstrează clar că ceilalți doi arbitri nu au examinat cauza sub toate aspectele obiective, ținând cont de toate circumstanțele cauzei.

Indică că, un alt aspect ține de conversia valutelor de către tribunalul arbitral. Astfel, se observă că tribunalul arbitral a convertit neîntemeiat suma solicitată de reclamant (452 795.20 dolari SUA) într-o altă valută.

În acest sens, menționează că tribunalul arbitral nu este în drept să efectueze convertirea valutelor fără acordul participanților la proces. Reclamantul a indicat în cererea sa două valute, USD și EUR, după cum rezultă din cele patru Specificații încheiate între părți. Părțile au stabilit în mod liber valutele în care se vor efectua plățile, adică USD și EUR, mai ales având în vedere că Vânzătorul este o persoană juridică străină. Fără nici un temei în acest sens, tribunalul arbitral a efectuat conversia valutară la data emiterii hotărârii arbitrale în mod absolut ilegal, fapt ce prejudiciază în mod grav interesele economice ale reclamantului S.I.A. „Fertco”.

Mai indică că, în hotărâre, tribunalul arbitral nu s-a pronunțat cu privire la obligațiile garantului S.R.L. „Tarservice-Companie”, or, potrivit preambulului la contractul de vânzare-cumpărare nr. FRTC-VRS / 16-01 din 25 iulie 2016, una dintre părțile semnatare ale contractului este SC „Tarservice-Companie” S.R.L., reprezentată de către dl. I. Bishir, care acționează în baza Statutului, denumită „Garant”.

De asemenea, S.R.L. „Tarservice-Companie” a semnat inclusiv cele patru specificații, prin care a garantat obligațiile de plată ale cumpărătorului S.R.L. „Vest-Resurs”.

Remarcă că, în cererea de arbitrare, S.I.A. „Fertco” a solicitat încasarea datoriei și a dobânzilor de întârziere, în mod solidar, de la cei doi debitori – S.R.L. „Vest-Resurs” și S.R.L. „Tarservice-Companie”.

Așadar, reieșind din faptul că, tribunalul arbitral a ignorat argumentele reclamantului cu privire la calitatea de fidejutor a pârâtului „Tarservice-

Companie”, consideră că a fost încălcat principiul contradictorialității probelor, ori, așa cum a menționat supra, Curtea de Arbitraj are obligația de a se expune cu privire la fiecare argument al părților. Se observa iarăși o atitudine lipsită de imparțialitate din partea tribunalului arbitrai, întrucât, acesta deliberat nu s-a referit în hotărârea arbitrală la cel de-al doilea pârât, astfel, protejând patrimonial acestuia și evitând apariția dificultăților la compensarea ilegală pe care a aplicat-o în dispozitivul hotărârii arbitrale din 18 septembrie 2020.

De asemenea susține că, având în vedere faptul că, în hotărâre nu s-a făcut referire la raportul de fidejusiune, consideră, că s-a încălcat inclusiv principiul libertății contractuale, deoarece părțile în mod evident au avut în vedere acest lucru la semnarea Contractului și a Specificațiilor.

Mai indică că, procedura arbitrală a fost încălcată în sensul primirii spre examinare a cererii reconvenționale depuse de SRL „Vest-Resurs”, pentru că aceasta a fost laminată cu toate că, a fost tardivă și depusă cu încălcarea Normelor privind taxele și cheltuielile arbitrale la soluționarea litigiilor comerciale internaționale.

Susține că, cererea reconvențională înaintată de S.R.L. „Vest-Resurs,, a fost examinată cu încălcarea competenței, ori, după cum a remarcat în cadrul prezentei cereri, pretențiile S.R.L. „Vest-Resurs” față de S.I.A. „Fertco” urmau a fi examinate de Curtea de Arbitraj internațional din Letonia.

De asemenea, menționează că hotărârea arbitrală contestată încalcă mai multe principii fundamentale ale legislației Republicii Moldova, dintre care menționează: principiul imparțialității, principiul contradictorialității probelor, principiul realizării libere a drepturilor civile și a libertății contractuale, principiul garantării restabilirii persoanei în drepturile în care a fost lezată, principiul legalității, principiul echității și a bunei credințe , inviolabilității , relativității contractelor.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 12 martie 2021, s-a respins cererea depusă de S.I.A. „ Fertco” către S.R.L. „Vest Resurs” și S.R.L. „Tarservice-Companie” privind desființarea parțială a hotărârii Curții de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a RM nr. ***** din 18 septembrie 2020 și încasarea cheltuielilor de judecată, ca neîntemeiată.

Nefiind de acord cu încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 12 martie 2021, avocatul Gheorghe Scifos în interesele S.I.A. „Fertco” a declarat recurs prin care a solicitat casarea integrală a Încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, judecător Alina Brăgaru, nr. 2c-3665/2020 din 12 martie 2021 și emiterea unei Încheieri de desființare parțială a Hotărârii arbitrale emise de Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a RM din 18 septembrie 2020, pronunțată în Dosarul arbitral nr. *****: a.în partea ce ține de respingerea pretenției S.I.A. ”Fertco” privind încasarea

datoriei în mărime de 381 316,40 EUR și 331 120,00 EUR de la S.R.L. „Tarservice Companie”, b.în partea ce ține de respingerea pretenției S.I.A. “Fertco” de a încasa din contul S.R.L. “Vest-Resurs” și S.R.L. „Tarservice Companie” a dobânzilor de întârziere; c.în partea admiterii integrale a cererii reconvenționale depuse de S.R.L. “Vest-Resurs” d.și în partea compensării pretențiilor reciproce admise ale S.I.A. "Fertco" și S.R.L. "Vest-Resurs”.

În subsidiar, a solicitat casarea integrală a Încheierii Judecătorei Chișinău, sediul Centru, judecător Irina Maxim, nr. 2c-3665/2020 din 10 februarie 2021 și a Încheierii Judecătorei Chișinău, sediul Centru, judecător Svetlana Vișcu, nr. 2c-3665/2020 din 19 februarie 2021 și emiterea unei Încheieri prin care se vor admite cererile de recuzare din data de 03.02.2021 și 15.02.2021, precum și casarea Încheierii Judecătorei Chișinău, sediul Centru, judecător Alina Brăgaru, nr. 2c-3665/2020 din 12 martie 2021 și trimiterea pricinii la rejudecare în alt complet de judecată.

Totodată, a solicitat încasarea taxei de stat de la S.R.L. “Vest-Resurs” și S.R.L. „Tarservice Companie” în mărime de 100 lei, pentru depunerea cererii de desființare și 75 lei pentru depunerea cereri de recurs.

În susținerea cererii de recurs, a invocat că, nu este de acord cu încheierea Judecătorei Chișinău (sediul Centru) din 12 martie 2021, instanța neaplicând legea care trebuia să fie aplicată, a interpretat eronat legea și a săvârșit și alte încălcări care au dus la soluționarea greșită a cauzei.

Consideră că cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei. Opinează că pe parcursul judecării cauzei în prima instanță, judecătorul Alina Brăgaru nu manifestă un comportament imparțial, fiind depusă o cerere de recuzare la 03.02.2021. La data de 10 februarie 2021, judecătorul Irina Maxim a pronunțat Încheierea nr. 2c-3665/2020, prin care a respins ca neîntemeiată cererea cu privire la recuzarea judecătorului Alina Brăgaru.

Adaugă că la data de 15 februarie 2021, în cadrul ședinței de judecată, reprezentantul reclamantului S.I.A. „Fertco” a înaintat o nouă cerere de recuzare a judecătorului Alina Brăgaru, pe motiv că în cadrul ședinței de judecată, instanța a respins demersul înaintat de reprezentantul S.I.A. „Fertco” prin care s-a solicitat admiterea prezenței Secretarului III din cadrul Ambasadei Republicii Letonia în RM și a interpretului în cadrul ședinței de judecată prin intermediul platformei ZOOM. La data de 19 februarie 2021, judecătorul Svetlana Vișcu, care a examinat cererea de recuzare, a pronunțat Încheierea nr. 2c-3665/2020, prin care a respins cererea de recuzare a judecătorului Alina Brăgaru ca neîntemeiată.

Notează că au fost comise încălcări care au dus la soluționarea greșită a cauzei, or reamintește că pe lângă cererea de desființare a hotărârii arbitrale prin care au fost identificate temeiurile prevăzute la art. 480 alin. (2) lit e), g), h) CPC,

S.I.A. „Fertco” a mai depus o cerere de concretizare a pretențiilor, în care a invocat de asemenea existența temeiurilor de desființare a hotărârii arbitrale prevăzute la art. 480 alin. (2) lit. c) și d).

Consideră ilegal faptul că instanța de fond nu s-a pronunțat în niciun mod prin Încheierea emisă cu privire la această cerere de concretizare.

Învederează că unul din temeiurile de desființare a hotărârii arbitrale este prevăzut la art. 480 alin. (2) lit. g) CPC, statuând că hotărârea arbitrală conține dispoziții în probleme ce depășesc limitele convenției arbitrale.

Argumentează că tribunalul arbitral constituit în Republica Moldova a admis spre examinare o cerere reconvențională depusă cu încălcarea competenței, ori, competentă de a examina litigiile în care S.I.A. „Fertco” este intimat este doar Curtea de Arbitraj Internațional a Republicii Letonia. Astfel, nu consideră legală abordarea instanței de fond care a remarcat că în conformitate cu prevederile stipulate la art. 42 alin. (2) Cod de Procedură Civilă, acțiunea reconvențională se întentează, indiferent de instanța competentă să judece, în instanța care judecă acțiunea inițială.

Precizează că au fost încălcate și normele imperative ce reglementează procedura arbitrală, indicând asupra temeiului de desființare a hotărârii arbitrale prevăzut la art. 480 alin. (2) lit. e) CPC.

Opinează că deși ar fi competentă Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a RM, cererea reconvențională la fel nu urma a fi examinată, ori aceasta a fost depusă cu încălcarea procedurii arbitrale.

Menționează că Intimatul S.R.L. "Vest-Resurs" a depus Referința la data de 9 decembrie 2019, iar cererea reconvențională a fost depusă la data de 28 februarie 2020. Astfel, acțiunea reconvențională a fost depusă de S.R.L. "Vest-Resurs" la aproape trei luni distanță de momentul depunerii Referinței, ceea ce înseamnă că aceasta este tardivă și urma a fi respinsă de Curtea de Arbitraj.

Statuează că prima instanță a menționat că Regulamentul stabilește două opțiuni echivalente alternative pentru comportamentul pârâtului pe acțiunea de bază sub aspectul respectării termenului de depunere a cererii reconvenționale: introducerea cererii reconvenționale în același termen ca și cel prevăzut pentru prezentarea Referinței, sau introducerea cererii reconvenționale cel târziu până la prima ședință.

Invocă că nu poate fi de acord cu această concluzie, deoarece respectând prevederile art. 16 alin. (2) al Regulamentului cu privire la procedura de arbitraj comercial internațional, Intimatul S.R.L. „Vest-Resurs” era obligat să depună acțiunea reconvențională în același termen cu referința, ori acest termen a fost expres prevăzut de către tribunalul arbitral și este evident că la oferirea termenului de 30 de zile, Curtea de Arbitraj s-a referit la faptul că Intimații trebuie să depună

toate pretențiile pe care le au în raport cu Recurentul în acest termen, inclusiv și acțiunea reconvențională.

Adaugă că în contextul ilegalității primirii spre examinare a cererii reconvenționale, au fost încălcate normele cu privire la achitarea taxei arbitrale și Curtea de Arbitraj urma a nu da curs cererii reconvenționale.

Opinează că rolul instanței de judecată este examinarea respectării procedurii arbitrale prin prisma normelor juridice, și nu prin prisma actelor emise de arbitraj.

Susține că hotărârea arbitrală nu cuprinde un dispozitiv complet și indică asupra temeiului de desființare a hotărârii arbitrale de la art. 480 alin. (2) lit. c) CPC, ori tribunalul arbitral a omis să indice că acțiunea se admite sau se respinge față de S.R.L. „Tarservice-Companie”.

Precizează că instanța de fond nu s-a expus deloc cu privire la acest temei în Încheierea nr. 2c-3665/2020 din 12 martie 2021 și în acest sens reiterează că dispozitivul hotărârii arbitrale nu conține vreo mențiune cu privire la S.R.L. „Tarservice-Companie”, cu toate că acesta avea calitatea de co-pârât în arbitraj.

Atestă că hotărârea arbitrală conține dispoziții contradictorii și este pasibilă astfel de desființare inclusiv din cauza temeiului prevăzut la art. 480 alin. (2) lit. d) CPC al RM.

Explică că instanța de judecată nu s-a expus nici cu privire la acest temei de desființare în Încheierea nr. 2c-3665/2020 din 12 martie 2021, însă precizează că dispozitivul hotărârii arbitrale contestate nu poate fi executat pentru că se conțin dispoziții contradictorii. Astfel, pe de o parte se recunoaște dreptul S.I.A. „Fertco” de a se încasa bani și se admite încălcarea comisă de Intimați cu privire la neachitarea sumei datorate, iar pe de altă parte se admite acțiunea reconvențională a Intimatului S.R.L. „Vest-Resurs”.

Relevă că aplicarea eronată a normelor de drept material încalcă principiile fundamentale ale legislației Republicii Moldova și indică asupra temeiului de desființare a hotărârii arbitrale prevăzut la art. 480 alin. (2) lit. h) CPC.

Afirmă că Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a RM a respins ilegal pretenția S.I.A. "Fertco" de a încasa din contul S.R.L. "Vest-Resurs" și S.R.L. „Tarservice-Companie” dobânzi de întârziere, fiind încălcat Principiul garantării restabilirii persoanei în drepturile în care a fost lezată, Principiul realizării libere a drepturilor civile, Principiul inviolabilității proprietății etc.

Remarcă că, în Hotărârea Curții de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a RM din 18 septembrie 2020, Curtea a respins pretenția reclamantului de a încasa din contul debitorului S.R.L. "Vest Resurs" dobânzi de întârziere, argumentând că, din cauza posibilității neutilizate pe care a avut-o reclamantul de a solicita plata biletelor la ordin, acesta a creat o

situație artificială pentru a putea calcula dobânzi pentru întârzierea executării obligațiilor.

Consideră că raționamentul tribunalului arbitral este eronat și încalcă principiul realizării libere a drepturilor civile și a restabilirii persoanei în drepturile în care a fost lezată.

Reiterează că dobânda de întârziere este inseparabilă de obligația pecuniară principală și aceasta curge de drept, indiferent de faptul includerii acestei circumstanțe în Contract sau nu. Legislația civilă prevede expres dreptul creditorului de a solicita dobânda de întârziere pentru folosirea mijloacelor sale financiare, iar în speță, S.I.A. "Fertco" a fost privată de acest drept în mod nefondat și ilegal de către tribunalul arbitral.

Adaugă că Curtea de Arbitraj a încălcat nefondat dreptul civil al Creditorului de a încasa din contul Debitorului dobânzi de întârziere, ori biletele la ordin emise de S.R.L. "Tarservice-Companie" sunt independente de obligația S.R.L. "Vest-Resurs" de a achita valoarea mărfurilor livrate de S.I.A. "Fertco" și, implicit, a dobânzilor de întârziere la aceste plăți. Mai mult, existența biletelor la ordin nu anulează în nici un fel dreptul creditorului la dobânzile de întârziere prevăzute de legislația civilă. Din contra, creditorul poate solicita achitarea acestor dobânzi prin diferite instrumente financiare, inclusiv biletele la ordin.

În altă ordine de idei, menționează că, un alt principiu prevăzut de legislația civilă, care a fost flagrant încălcat prin Hotărârea arbitrală din 18 septembrie 2020 este principiul inviolabilității proprietății, deoarece prin admiterea integrală a pretențiilor ce se regăsesc în cererea reconvențională formulată de către S.R.L. „Vest-Resurs”, se aduce gravă atingere proprietății Petiționarului.

Declară că Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a RM a interpretat eronat și părtinitor prevederile Convenției Națiunilor Unite asupra contractelor de vânzare internațională de mărfuri, fapt ce a adus atingere Principiului legalității, principiului imparțialității, principiului contradictorialității, principiului egalității etc.)

Constată că instanța de arbitraj, prin emiterea hotărârii contestate, a încălcat o regulă simplă și generală care ține de esența contractului de vânzare-cumpărare, or odată ce S.I.A. „Fertco” a livrat marfă, urma ca în mod normal cumpărătorul S.R.L. „Vest-Resurs” și garantul (fidejursorul) S.R.L. „Tarservice-Companie” să achite contravaloarea acesteia.

Afirmă că raționamentele tribunalului arbitral privind faptul că S.I.A. „Fertco” nu era în drept să suspende livrarea mărfurilor, deoarece a beneficiat de suficiente garanții, se bazează pe interpretarea excesiv de largă și părtinitoare a Convenției de la Viena asupra contractelor de vânzare internațională de mărfuri, fiind încălcat, din nou, principiul legalității și al imparțialității.

Precizează că partea trebuie să prezinte garanții suficiente de bună

executare a obligațiilor sale după ce cealaltă parte contractantă suspendă executarea obligațiilor sale. În speță, S.R.L. „Vest-Resurs” nu a prezentat careva garanții suplimentare așa cum prevede art. 71 din Convenție.

Explică că referindu-se la aspectul garanțiilor suplimentare, în cadrul ședinței de judecată în care s-a examinat cererea de desființare a hotărârii arbitrale, reprezentantul S.I.A. „Fertco”, avocatul Gheorghe Scifos, a adresat părții adverse întrebarea dacă după încetarea livrărilor, S.R.L. „Vest-Resurs” a mai prezentat careva garanții suplimentare de executare a obligațiilor sale contractuale. Avocatul părții adverse a confirmat că garanții suplimentare nu au fost prezentate.

În acest sens, opinează că instanța de fond nu a ținut cont de aceste aspecte, și, în consecință, a emis o încheiere ilegală, ori, reprezentantul intimatului a recunoscut practic că întreaga hotărâre arbitrală este nefondată și se bazează pe niște premise inexistente, ori nu au existat temeiuri de a considera că suspendarea executării obligațiilor de către S.I.A. „Fertco” nu a fost întemeiată, o dată ce S.R.L. „Vest Resurs” nu a prezentat garanții suplimentare de executare a obligațiilor sale contractuale.

Menționează că tribunalul arbitral a admis pretenția S.R.L. "Vest-Resurs" privind încasarea din contul S.I.A. "Fertco" în beneficiul S.R.L. "Vest-Resurs" a sumei de 1 336 639,00 EUR cu titlu de prejudicii create din cauza suspendării livrării mărfurilor în baza Specificației nr. 4.

Amintește că la calcularea prejudiciilor suportate, Curtea de Arbitraj a reținut faptul că, pe lângă suspendarea livrărilor în conformitate cu Specificația nr. 4 în sumă de 268 488 EUR și 303 391, 44 USD, S.I.A. "Fertco" de asemenea nu a livrat mărfuri în valoare de 690 000 USD, fapt ce reiese din valoarea orientativă a Contractului.

Adaugă că este eronat raționamentul pârâtului S.R.L. "Vest-Resurs", susținut în totalitate de tribunalul arbitral, cu privire la necesitatea calculării prejudiciilor reieșind din suma estimativă prevăzută în Contract de 2 000 000, 00 USD.

Consideră că a fost comis un abuz de drept, ceea ce încalcă grav principiul legalității, ori, părțile au ajuns la un comun acord de a livra și a recepționa marfa în baza Specificațiilor încheiate ulterior contractului.

Reiterează că până la momentul suspendării livrării mărfurilor, au fost încheiate patru Specificații și astfel este imposibil de determinat câte Specificații urmau a fi încheiate în continuare, precum și cantitatea mărfii care urma a fi livrată ori prețul acesteia, din care cauză, este eronată calcularea prejudiciilor în baza sumei estimative prevăzute în Contract.

Consideră că daunele interese au fost solicitate de către S.R.L. „Vest-Resurs” nefondat, fără o bază legală corespunzătoare. Amintește că până la inițierea procesului arbitral de către S.I.A. „Fertco”, Cumpărătorul nu avea nici o

pretenție materială în raport cu Vânzătorul. Din contra, în toată corespondența anexată la materialele dosarului, S.R.L. „Vest-Resurs” nu și-a negat niciodată datoria, și a încercat să propună continuu modalități de eșalonare a plăților pe care le datorează.

Declară că la calcularea daunelor pe care urmează să le plătească S.I.A. "Fertco" în beneficiul S.R.L. "Vest-Resurs", s-au avut în vedere inclusiv interesele unei persoane străine Contractului – S.R.L. „Agrogled”, fapt ce încalcă principiul relativității contractului.

Prin recursul declarat, S.I.A. „Fertco” invocă și alte principii încălcate prin hotărârea arbitrală din 18 septembrie 2020, dintre care: Principiul accesului liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, Principiul egalității, Principiul contradictorialității, Principiul imparțialității, Principiul nemijlocirii și oralității în dezbaterile judiciare, Principiul echității și protecției bunei-credințe, Principiul libertății contractuale, Principiul inviolabilității proprietății, Principiul inadmisibilității imixtiunii în afacerile private, Principiul executării silite a obligației neexecutate, Principiul *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, Principiul de interpretare și aplicare a legii într-un mod uniform și cert. La fel, invocă încălcarea bunelor moravuri și ordinii publice a Republicii Moldova.

Concluzionează că în urma expunerii tuturor argumentelor, hotărârea Curții de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a RM din 18 septembrie 2020 urma a fi desființată de către instanța de judecată, pentru că se atestă temeiurile prevăzute la art. 480 alin. (2) lit. c), d), e), g) și h) din Codul de Procedură Civilă al RM.

Consideră important a remarca că hotărârea arbitrală din 18 septembrie 2020 este vădit ilegală, emisă cu încălcarea procedurii arbitrale și a principiilor de drept ce se conțin în legislația Republicii Moldova și astfel statuează că instanța de fond a aplicat eronat normele de drept și, în consecință, a refuzat ilegal cererea S.I.A. „Fertco” de a desființa hotărârea arbitrală.

La data de 20 aprilie 2021, reprezentanții Moraru P. și Sicinski A. în interesele „Vest-Resurs” S.R.L., și reprezentantul Sicinski A. în interesele „Tarservice-Companie” S.R.L. prin intermediul Secției monitorizare și relații publice a Curții de Apel Chișinău au depus referință asupra recursului înaintat de S.I.A. „Fertco” solicitând respingerea recursului depus de S.I.A. „Fertco” privind casarea încheierilor Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 10 februarie 2021, din 19 februarie 2021, din 12 martie 2021 ca fiind nefondat cu menținerea în vigoare a hotărârii Curții de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a RM nr. ***** din 18 septembrie 2020.

În motivarea acesteia, intimații au indicat că invocarea argumentelor referitoare la încălcarea normelor de drept material și procesual nu confirmă prin oricare probațiuni, iar referirea Recurentului la aceste încălcări a fost făcută

exclusiv cu scopul de a îndrepta procesul de judecată nu spre nemijlocita examinare a cererii de desființare, ci asupra efectuării de către instanța de judecată a reexaminării cauzei civile, care deja a fost examinată de instanța de Arbitraj și instanța de judecată, care a examinat cererea de desființare.

Consideră că cererea de recurs S.I.A. „Fertco”, privind casarea a încheierilor instanței de fond este absolut neîntemeiată, direct contravine prevederilor legii și este pasibilă respingerii. Totodată, încheierile instanței în fond sunt absolut legale, întemeiate și pasibile menținerii.

Statuează că prin emiterea hotărârii din 18 septembrie 2020, instanța de arbitraj în totalitate și în deplină conformitate cu legislația în vigoare a examinat cererea S.I.A. „Fertco” și cererea reconvențională a S.R.L. „Vest-Resurs”.

Conchide că la examinarea hotărârii Arbitrale, cât și a cererii de desființare: - nu au fost comise încălcări de ordin procedural; - nu au fost comise încălcări care în conformitate cu art. 37 din Legea cu privire la arbitrajul comercial internațional și art. 480 CPC au constitui temei de anulare a hotărârii arbitrale; - nu au fost comise încălcări a principiilor fundamentale ale legislației Republicii Moldova sau bunele moravuri.

În conformitate cu prevederile art. 425 CPC al RM, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Având în vedere că, încheierea Judecătorei Chișinău (sediul Centru) a fost emisă la 12 martie 2021, iar cererea de recurs a fost depusă la 25 martie 2021, Completul judiciar constată că, cererea de recurs, este depusă în termen.

În conformitate cu art. 426 alin. (3) CPC al RM, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului și a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

Studiind materialele dosarului, Completul judiciar consideră că recursul declarat de S.I.A. „Fertco” urmează a fi admis cu casarea încheierii Judecătorei Chișinău (sediul Centru) din 12 martie 2021 din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 427 lit. c) CPC al RM, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept: c) să admită recursul și să caseze integral sau parțial încheierea, soluționând prin decizie problema respectivă.

Potrivit art. 480 alin.(1)-(2) CPC al RM, hotărârea arbitrală se desființează numai în cazurile prevăzute de prezentul articol. Hotărârea arbitrală se desființează în cazul când partea care cere desființarea hotărârii prezintă în judecată probe despre faptul că: a) litigiul examinat de arbitraj nu poate fi, potrivit legii, obiectul dezbaterii arbitrale; b) convenția arbitrală este nulă în temeiul legii; c) hotărârea arbitrală nu cuprinde dispozitivul și temeiurile, locul și data pronunțării ori nu este semnată de arbitri; d) dispozitivul hotărârii arbitrale

cuprinde dispoziții care nu pot fi executate; e) arbitrajul nu a fost constituit sau procedura arbitrală nu este în conformitate cu convenția arbitrală; f) partea interesată nu a fost înștiințată legal despre alegerea (numirea) arbitrului sau despre dezbaterile arbitrale, inclusiv despre locul, data și ora ședinței arbitrale sau, din alte motive întemeiate, nu s-a putut prezenta în fața arbitrajului pentru a da explicații; g) arbitrajul s-a pronunțat asupra unui litigiu care nu este prevăzut de convenția arbitrală ori care nu se înscrie în condițiile convenției, ori hotărârea arbitrală conține dispoziții în probleme ce depășesc limitele convenției arbitrale. Dacă dispozițiile în problemele cuprinse în convenția arbitrală pot fi separate de dispozițiile care nu decurg din convenție, instanța judecătorească poate desființa numai acea parte a hotărârii arbitrale în care se conțin dispoziții ce nu se înscriu în convenția arbitrală; h) hotărârea arbitrală încalcă principiile fundamentale ale legislației Republicii Moldova sau bunele moravuri.

Probatoriul administrat în speță atestă că, la data de 25 iulie 2015 a fost încheiat Contractul nr. FRTC- VRS/16-01, conform prevederilor căruia S.I.A. „Fertco” și-a asumat obligația de Vânzător, S.R.L. "Vest-Resurs" și-a asumat obligația de Cumpărător, iar S.R.L. "Tarservice-Companie" și-a asumat obligațiile Garantului executării obligațiilor Cumpărătorului.

În conformitate cu punctul 1.1. al Contractului nr. FRTC-VRS/16-01 din 25 iulie 2016 Vânzătorul se obligă să efectueze livrarea, iar Cumpărătorul se obligă să primească și să achite Marfa, denumirea, cantitatea, calitatea și termenul de livrare sunt indicate în Specificațiile la Contract, care sunt parte componentă la el.

În conformitate cu punctul 4.2. al Contractului nr. FRTC-VRS/16-01 din 25 iulie 2016, pentru asigurarea garanției plății de către Cumpărător în baza prezentului Contract și Specificațiilor, compania S.R.L. "Tarservice-Companie", se obligă să emită și să semneze cambiile corespunzătoare în calitate de Garant conform modelului stabilit, expediat de către Vânzător, conform Specificațiilor, care sunt parte integrantă a prezentului Contract.

În conformitate cu punctul 10.1 al Contractului nr. FRTC-VRS/16-01 din 25 iulie 2016, Părțile se obligă să depună toate eforturile pentru soluționarea litigiilor în primul rând pe calea negocierilor directe.

În conformitate cu punctul 10.2 al Contractului nr. FRTC-VRS/16-01 din 25 iulie 2016, cazul în care litigiile nu pot fi soluționate de către Părți pe calea negocierilor directe timp de două luni calendaristice, acest litigiu este transmis Arbitrajului ales conform locului înregistrării irâului și sunt soluționate conform regulilor acestei Curți de Arbitraj: la Curtea de Arbitraj ternațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a Republicii Moldova - pentru Cumpărător și la Curtea de Arbitraj Internațional a Republicii Letonia - pentru Vânzător.

La data de 29 octombrie 2019, S.I.A. „Fertco” s-a adresat cu o cerere de arbitrare la Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de

Comerț și Industrie a Republicii Moldova împotriva S.R.L. "Vest-Resurs" și S.R.L. "Tarservice-Companie" privind încasarea datoriei ce reiese din Contractul de vânzare-cumpărare nr. FRTC-VRS 16/01 din 25 iunie 2016 în sumă de 452 795, 20 USD și 331 120 EUR, a dobânzilor de întârziere în cuantum de 224 889, 8 USD și 157 222, 63 EUR, a cheltuielilor pentru servicii juridice, precum și a taxei de înregistrare și a taxei de arbitraj.

Prin hotărârea arbitrală din 18 septembrie 2020, Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a Republicii Moldova a hotărât următoarele: a admite parțial acțiunea S.I.A. "Fertco" contra S.C. "Vest-Resurs" S.R.L. și S.C. "Tarservice-Companie" S.R.L.; a percepe de la S.R.L. "Vest-Resurs" în beneficiul S.I.A. "Fertco" suma de 381 316,40 EUR (echivalentul a 452 795,20 dolari SUA calculat în baza cursului Băncii Naționale a Republicii Moldova la momentul pronunțării prezentei Hotărâri) și suma de 331 120, 00 EUR în calitate de datorie pentru neexecutarea obligației de achitare a mărfii livrate; a refuza S.I.A. "Fertco" de a percepe de la S.R.L. "Vest-Resurs" și S.R.L. „Tarservice-Companie” a dobânzilor de întârziere pentru neexecutarea obligațiilor pecuniare; a admite în totalitate cererea reconvențională a S.R.L. "Vest-Resurs" contra S.I.A. „Fertco”; a percepe de la S.I.A. "Fertco" în beneficiul S.R.L. "Vest-Resurs" suma de 1 336 639,00 EUR în calitate de despăgubiri; a realiza compensarea pretențiilor reciproce admise ale S.I.A. "Fertco" și S.R.L. "Vest-Resurs” și a stabili suma finală pentru percepere de la S.I.A. „Fertco” în beneficiul S.R.L. „Vest-Resurs” în mărime de 624 202,60 EUR; A percepe de la S.R.L. "Vest-Resurs" în beneficiul S.I.A. "Fertco" suma de 15 388,36 EUR (echivalentul a 18 272,95 dolari SUA) în calitate de cheltuieli de arbitraj; a percepe de la S.I.A. "Fertco" în beneficiul S.R.L. "Vest-Resurs" suma de 16 543,71 EUR (echivalentul a 19 644,87 dolari SUA) în calitate de cheltuieli de arbitraj; a realiza compensarea pretențiilor reciproce admise cu privire la cheltuielile de arbitraj și a stabili suma finală pentru percepere de la S.I.A. „Fertco” în beneficiul S.R.L. „Vest-Resurs” în mărime de 1155,35 EUR (echivalentul a 1 371,92 dolari SUA).

Prin Încheierea Judecătorei Chișinău (sediul Centru) din 12 martie 2021 s-a refuzat cererea depusă de S.I.A. ”Fertco” împotriva S.R.L. ”Vest Resurs” și S.R.L. ”Tarservice-Companie” privind desființarea parțială a hotărârii Curții de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a RM nr. ***** din 18 septembrie 2020 și încasarea cheltuielilor de judecată, ca neîntemeiată.

Conform legislației Republicii Moldova în domeniu, examinarea cererii de desființare a hotărârii arbitrale va avea loc doar prin prisma temeiurilor pentru desființarea hotărârii arbitrale instituite în art.480 CPC al RM. Astfel, în cadrul examinării cauzei respective, instanța de judecată nu purcede la o reexaminare a

fondului, nu controlează circumstanțele de fond ale cauzei și probele cercetate, nu verifică corectitudinea aplicării normelor de drept material de către arbitraj, ci verifică prezența temeiurilor de desființare a hotărârii arbitrale specificate în legislație.

În acest context, se menționează că este suficientă depistarea doar a unuia din temeiurile de desființare specificate în lege, pentru ca instanța de judecată să dispună desființarea hotărârii arbitrale contestate.

Noțiunea de proces echitabil definește un drept fundamental asigurat de Constituție, de a fi respectat și de statul Republica Moldova. Aceasta presupune că atât instanțele judiciare, cât și cele de arbitraj, au obligația de a da un răspuns expres și explicit la cele mai importante întrebări, acordând părții care a formulat aceste întrebări, posibilitatea de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins. Nerespectarea acestei obligații se consideră o încălcare a art.6 par.1 CEDO.

Totodată, legislația autohtonă (Constituția, Legea cu privire la arbitraj, CPC, Cod Civil etc.) nu este explicită față de enumerarea principiilor fundamentale a căror încălcare ar constitui temei pentru desființarea hotărârii.

Pe de altă parte, instanța de recurs consideră că prima instanță a interpretat restrictiv dispoziția art. 480 alin. (2) lit. h) CPC în sensul în care a indicat că obiecțiile invocate de către partea reclamantă raportate la principiile fundamentale ale legislației RM țin de fondul speței care a fost supus judecării la Tribunalul de arbitraj și nu pot fi reținute, or examinarea acestor obiecții de către instanța de judecată ar constitui o reexaminare a fondului cauzei soluționate prin Hotărârea Tribunalului de Arbitraj al Curții de Arbitraj Comercial de pe lângă CCI a RM din 18 septembrie 2020, solicitare care contravine prevederilor art.480 CPC.

Temeiul menționat la art. 480 alin. (2) lit. h) CPC al RM, nu reprezintă o extindere nelimitată a diferitor motive, ci constituie o siguranță în sensul că dacă celelalte motive anterioare nu ar sancționa încălcarea principiilor fundamentale ale legislației, o atare încălcare să nu rămână fără urmări.

Dat fiind faptul că formularea acestui temei este generală, instanței de judecată îi revine, în fiecare caz concret, misiunea să determine în ce măsură încălcarea a avut loc.

Principiile fundamentale ale legislației RM rezultă în mod prioritar din Constituția RM. De asemenea, acestea pot fi desprinse și din legislația fiecărei ramuri de drept (Codul Civil – în special art.1, Codul de Procedură Civilă – în special art.4 – 12).

Conceptul de “bune moravuri” reprezintă totalitatea regulilor de conduită care s-au conturat în conștiința societății și a căror respectare s-a impus cu necesitate, printr-o experiență practică îndelungată.

La caz, instanța de recurs constată că potrivit pct. 2 al hotărârii arbitrale, Curtea de Arbitraj a hotărât de a încasa de la S.R.L. „Vest-Resurs” în beneficiul S.I.A. „Fertco” suma de 381 316,40 EUR (echivalentul a 452 795,20 dolari SUA) și 331 120,00 EUR în calitate de datorie pentru neexecutarea obligației de achitare a mărfii livrate.

În conformitate cu art. 753 alin. (1) Cod Civil (în redacția în vigoare de la momentul încheierii contractului), prin contractul de vânzare-cumpărare, o parte (vânzător) se obligă să predea un bun în proprietate celeilalte părți (cumpărător), iar aceasta se obligă să preia bunul și să plătească prețul convenit.

În acest sens, Curtea de Arbitraj a constatat că potrivit declarațiilor Reclamantului S.I.A. „Fertco”, în calitate de vânzător a efectuat livrarea mărfii în sumă totală de 577 795,20 dolari SUA și 366 120,00 Euro. Faptul livrării este confirmat prin actele de însoțire a căii ferate, declarațiile vamale, anexate la materialele cauzei, precum și declarațiile Pârâților. La fel, Curtea de Arbitraj ia în considerație și faptul că Părțile nu contestă existența datoriei în achitarea volumului primit indicat anterior, care este de 452 795,20 dolari SUA și 331 120 Euro.

În pofida faptului că S.I.A. „Fertco” prin cererea de arbitrare a solicitat încasarea datoriei și din contul S.R.L. „Tarservice-Companie”, având calitatea de copârât, Curtea de Arbitraj nu s-a pronunțat în pct. 2 al hotărârii arbitrale cu privire la admiterea sau respingerea acestei pretenții din contul S.R.L. „Tarservice-Companie”. În acest caz se atestă o încălcare de procedură, or, tribunalul arbitral a omis să indice că acțiunea se admite sau se respinge față de S.R.L. „Tarservice-Companie”, mai ales în contextul în care motivarea hotărârii privind respingerea acestei pretenții nu este una explicită, iar din Încheierea din 19 iunie 2020 rezultă că Curtea de Arbitraj a respins excepția de tardivitate invocată de S.R.L. „Tarservice-Companie”, din motiv că obligația celor doi pârâți este una solidară și indivizibilă.

În conformitate cu art. 480 alin. (2) lit. c) CPC al RM, hotărârea arbitrală se desființează în cazul când partea care cere desființarea hotărârii prezintă în judecată probe despre faptul că hotărârea arbitrală nu cuprinde dispozitivul și temeiurile, locul și data pronunțării ori nu este semnată de arbitri.

Potrivit art. 31 alin. (2) din Legea arbitrajului comercial internațional, hotărârea arbitrală va conține motivele pe care se întemeiază, cu excepția cazurilor când părțile au convenit ca motivele să nu fie menționate sau când hotărârea arbitrală a fost emisă în condiții convenite de părți, conform art.30. În hotărâre se indică concluziile privind acceptarea sau respingerea acțiunii, taxa arbitrală, cheltuielile de soluționare a litigiului și distribuirea acestor cheltuieli între părți.

De asemenea, art. 241 alin. (6) CPC al RM prevede că, dispozitivul cuprinde concluzia instanței judecătorești privind admiterea sau respingerea

integrală sau parțială a acțiunii, repartizarea cheltuielilor de judecată, calea și termenul de atac al hotărârii.

Instanța de recurs atestă că din dispozitivul hotărârii arbitrale emisă nu reiese dacă instanța a admis sau a respins pretențiile privind încasarea datoriei de la S.R.L. „Tarservice-Companie”, fapt ce atestă întrunirea temeiului de desființare a hotărârii arbitrale prevăzut la art. 480 alin. (2) lit. c) CPC al RM. La fel, se constată încălcarea principiului accesului liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

În partea ce ține de solicitarea recurentului de a fi desființată hotărârea arbitrală în partea referitoare la respingerea pretenției privind încasarea datoriei de la S.R.L. „Tarservice-Companie”, Completul judiciar atestă că reieșind din motivarea hotărârii arbitrale, Curtea de Arbitraj a respins pretenția S.I.A. „Fertco” privind încasarea datoriei în mărime de 381 316,40 EUR (echivalentul a 452 795,20 dolari SUA) și 331 120,00 EUR de la S.R.L. „Tarservice-Companie”. Or, deși Curtea de Arbitraj a indicat inițial că pretențiile înaintate de reclamant cu privire la perceperea solidară de la Pârâți a datoriei reprezintă o obligație pe care instanța o examinează ca fiind indivizibilă, indică totuși că S.R.L. „Tarservice-Companie” și-a executat în totalitate obligațiile sale în scopul asigurării garantării plății de către Cumpărător și a emis, semnat și eliberat vânzătorului patru bilete la ordin și astfel consideră necesar de a respinge pretențiile de percepere solidară.

În acest sens, instanța de recurs constată că contractul de vânzare-cumpărare nr. FRTC-VRS / 16-01 din 25 iulie 2016 a fost încheiat și semnat între părțile S.I.A. „Fertco”, S.R.L. „Vest-Resurs” și S.R.L. „Tarservice-Companie” în calitate de garant.

Potrivit pct. 4.2. din contract, pentru a asigura obligațiile de plată ale Cumpărătorului, în conformitate cu prezentul Contract și Specificațiile, SC „Tarservice-Companie” S.R.L., în calitate de Garant, emite și transmite Vânzătorului bilet la ordin, elaborate în formatul prevăzut de către Vânzător, în conformitate cu Specificațiile prezentului Contract, care fac parte integrantă din acesta. În acest sens, instanța de recurs remarcă că S.R.L. „Tarservice-Companie” în calitate de parte la contract și în calitate de garant a emis patru bilete la ordin în baza celor patru specificații emise în baza contractului.

Potrivit art. 726 Cod Civil (în redacția în vigoare la momentul încheierii contractului), la interpretarea contractului se va ține cont de natura lui, de circumstanțele în care a fost încheiat, de interpretarea care este dată acestuia de către părți sau care poate fi dedusă din comportamentul lor de până la și de după încheierea contractului, precum și de uzanțe.

Completul judiciar constată că prin prisma principiului libertății contractuale, atât din interpretarea contractului, cât și a Specificațiilor încheiate între părțile contractante, fiind contrasemnate și de către S.R.L. „Tarservice-

Companie” în calitate de garant, noțiunea de garant utilizată în contract are semnificația de fidejutor.

Potrivit art. 1146 Cod Civil (în redacția în vigoare la momentul încheierii contractului), prin contract de fidejusiune, o parte (fidejutor) se obligă față de cealaltă parte (creditor) să execute integral sau parțial, gratuit sau oneros obligația debitorului. Având în vedere că potrivit condițiilor contractuale, rolul S.R.L. „Tarservice-Companie” a fost de a asigura executarea obligațiilor din partea cumpărătorului S.R.L. „Vest-Resurs”, se atestă indubitabil calitatea de fidejutor a companiei S.R.L. „Tarservice-Companie”.

Mai mult ca atât, precum au declarat și intimații prin referința depusă la cererea de recurs, între S.R.L. „Vest-Resurs” și S.R.L. „Tarservice-Companie” există o relație de afiliere, S.R.L. „Tarservice-Companie” fiind compania-mamă și unicul asociat al S.R.L. „Vest-Resurs”. Respectiv, calitatea de fidejutor se confirmă și sub acest aspect, în sensul în care odată cu semnarea contractului de vânzare-cumpărare, S.R.L. „Tarservice-Companie” a garantat executarea integrală a obligațiilor S.R.L. „Vest-Resurs”.

Completul judiciar menționează că o astfel de concluzie a fost constatată și de Curtea de Arbitraj, or prin hotărârea arbitrală emisă s-a constatat că S.R.L. „Tarservice-Companie” este unicul asociat al S.R.L. „Vest-Resurs”, precum și a altor întreprinderi agricole, inclusiv „Agrogled” S.R.L., asociate într-o uniune de întreprinderi și respectiv realizează gestiunea operațional-economică a acestor întreprinderi. Curtea de Arbitraj adaugă că aceste societăți reprezintă în esență un concern, în sensul articolelor 119-120 Cod Civil. Curtea de arbitraj a constatat că S.R.L. „Tarservice-Companie” regulat organiza adunarea generală a întreprinderilor fiice constituite, stabilea și gestiona procesul activității comerciale de producere comune în domeniul agriculturii și industriei alimentare a tuturor membrilor uniunii, stabilea scopurile și sarcinile întreprinderilor fiice, aproba planurile de afaceri ale întreprinderilor, audia raporturile cu privire la activitate pentru anul precedent și determina modul de distribuire a rezultatelor financiare ale perioadei de gestiune, adopta alte hotărâri operațional-economice.

Ținând cont de aceste constatări ale Curții de Arbitraj, instanța de recurs constată cu atât mai mult obligația S.R.L. „Tarservice-Companie” de a executa obligațiile S.R.L. „Vest-Resurs” în calitate de companie-fiică, dacă aceasta nu poate să le execute.

În conformitate cu art. 119 alin. (1) Cod Civil (în redacția în vigoare de până la 01 martie 2019), întreprindere dependentă este întreprinderea asupra căreia o altă întreprindere (întreprinderea dominantă) poate exercita în mod direct sau indirect o influență dominantă.

Conform art. 120 alin. (1) –(3) Cod Civil (în redacția în vigoare de până la 01 martie 2019), dacă mai multe întreprinderi, fără ca să depindă una de alta, sînt

reunite sub o conducere unică, atunci ele formează un concern. Fiecare este întreprindere a concernului. Se consideră că formează un concern întreprinderile între care există un contract prin care o întreprindere subordonează administrarea sa unei alte întreprinderi sau se obligă să verse întregul venit unei alte întreprinderi ori întreprinderile dintre care una este integrată (încorporată) alteia. Se prezumă că întreprinderea dominantă formează cu întreprinderea dependentă un concern.

Instanța de recurs explică că și Codul Civil (în redacția în vigoare de după 01 martie 2019) prevede în art. 290 alin. (1), (2) că, grupul cuprinde persoana juridică care exercită control și toate persoanele juridice controlate de ea (filiale). Persoană juridică controlată (filială) este persoana juridică supusă controlului altei persoane juridice (persoana juridică care exercită control), fie direct, fie printr-o altă persoană juridică controlată.

Conform art. 292 alin. (1), (2) Cod Civil (în redacția în vigoare de după 01 martie 2019), persoana juridică care exercită control are dreptul de a da instrucțiuni administratorului persoanei juridice pe care o controlează dacă legea nu prevede altfel. Sub rezerva dispozițiilor art. 295, administratorul persoanei juridice controlate trebuie să respecte instrucțiunile date de persoana juridică care exercită controlul asupra ei.

În acest sens, Completul judiciar constată cu atât mai mult obligația S.R.L. „Tarservice-Companie” de a achita datoria în contul S.I.A. „Fertco”, odată ce S.R.L. „Tarservice-Companie” deține controlul S.R.L. „Vest-Resurs” și are dreptul să îi dea instrucțiuni, pe care aceasta din urmă trebuie să le respecte și odată ce aceasta nu și-a îndeplinit corespunzător obligațiunile contractuale.

În partea ce ține de afirmația intimaților precum că rolul S.R.L. „Tarservice-Companie” nu a fost de garant al executării obligațiilor, ci de emitent al biletelor de ordin, Completul judiciar explică că biletul la ordin, fiind un titlu de credit reprezintă o modalitate de plată a obligației pecuniare și plata de către trăgător în baza biletului la ordin este o obligație adiacentă raportului de garanție personală. Prin urmare, contrar celor constatate de către Curtea de Arbitraj, emiterea biletelor la ordin nu eliberează fidejursorul de la garantarea executării integrale a obligațiilor din partea debitorului.

Codul Civil al Republicii Moldova indică clar modurile de asigurare a executării obligațiilor: penalitatea, gajul, arvuna, reținerea și fidejusiunea. Diferența dintre garanție și fidejusiune este aceea, că prima obligație este unilaterală și juridic nu este legată de obiectul tranzacțiilor încheiate de partenerul garantului, iar a doua este încheiată de câteva părți și are legătură juridică cu obiectul tranzacțiilor partenerului fidejursorului. Biletul la ordin este un act, care confirmă obligația necondiționată de a achita la scadență suma indicată în acesta. Biletul la ordin este unul din instrumentele/metodele de achitare, ca și achitarea prin transfer sau numerar, nu mai mult, în timp ce fidejursorul este obligat să

execute obligația debitorului, legată de tranzacție, în speță de contractul de vânzare-cumpărare nr. FRTC-VRS/ 16-01 din 25 iulie 2016.

În acest sens, potrivit art. 1156 alin. (1) Cod Civil (în redacția în vigoare de până la 01 martie 2019), în cazul neexecutării obligației principale, fidejutorul și debitorul sînt obligați solidar în fața creditorului dacă în contract nu este prevăzut altfel.

Instanța de recurs constată că, din conținutul hotărârii arbitrale contestate nu rezultă că argumentele pârâtului ar fi fost auzite și combătute, circumstanță ce denotă încălcarea principiului contradictorialității probelor.

S.I.A. „Fertco” prin cererea de desființare înaintată a solicitat desființarea parțială a hotărâri arbitrale în partea ce ține de respingerea pretenției S.I.A. „Fertco” de a încasa din contul S.R.L. „Vest-Resurs” și S.R.L. „Tarservice-Companie” a dobânzilor de întârziere.

Instanța de recurs atestă că prin cererea de arbitrare, S.I.A. „Fertco” a solicitat din contul S.R.L. „Vest-Resurs” și S.R.L. „Tarservice-Companie” a dobânzilor de întârziere în cuantum de 224 889,8 USD și 157 222, 63 EUR.

Curtea de Arbitraj prin pct. 3 al dispozitivului hotărârii arbitrale a refuzat solicitarea S.I.A. „Fertco” de a fi încasată dobânda de întârziere pentru neexecutarea obligațiilor pecuniare.

Instanța de recurs constată că, în conformitate cu pct. 4.1. din Contract, condițiile plății, prețul și valoarea mărfii, cantitatea și calitatea mărfii livrate au fost prevăzute în următoarele documente: Specificația nr. 1 din 26 iulie 2016, Specificația nr. 2 din 29 iulie 2016, Specificația nr. 3 din 03 august 2016, Specificația nr. 4 din 01 septembrie 2016. Termenul de plată a produselor livrate a fost determinat la 60 de zile din momentul livrării. Data livrării este considerată data ștampilării facturii feroviare la locul de expediere. De asemenea, părțile au prevăzut că, în cazul în care Cumpărătorul va întârzia să își execute obligația în cele 60 de zile, se calculează o penalitate de 0,1% din plata datorată, începând cu cea de a 61-a zi.

Deși a constatat existența datoriei S.R.L. „Vest-Resurs”, Curtea de Arbitraj a respins pretenția S.I.A. „Fertco” de a încasa din contul debitorului S.R.L. "Vest-Resurs" dobânzi de întârziere, argumentând că, din cauza posibilității neutilizate pe care a avut-o reclamantul de a solicita plata biletelor la ordin, acesta a creat o situație artificială pentru a putea calcula dobânzi pentru întârzierea executării obligațiilor.

Potrivit art. 514 Cod Civil ((în redacția în vigoare de până la 01 martie 2019), obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.

Conform art. 572 alin. (1)- (2) Cod Civil (în redacția în vigoare de până la 01 martie 2019),temeiul executării rezidă în existența unei obligații. Obligația

trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit.”

În conformitate cu art. 619 alin. (1) –(4) Cod Civil (în redacția în vigoare de până la 01 martie 2019), obligațiilor pecuniare li se aplică dobânzi pe perioada întârzierii. Dobânda de întârziere reprezintă 5% peste rata dobânzii prevăzută la art.585 dacă legea sau contractul nu prevede altfel. Este admisă proba unui prejudiciu mai redus. În cazul actelor juridice la care nu participă consumatorul, dobânda este de 9% peste rata dobânzii prevăzută la art.585 dacă legea sau contractul nu prevede altfel. Nu este admisă proba unui prejudiciu mai redus. În cazul în care creditorul poate cere în alt temei juridic dobânzi mai mari, ele vor trebui plătite. Nu se exclude invocarea dreptului privind repararea unui alt prejudiciu. Dobânzile de întârziere nu se aplică la dobânzi.

Prin prisma normelor enunțate, Completul judiciar atestă că dreptul de a solicita încasarea dobânzilor de întârziere reprezintă un drept civil prevăzut expres de legislația civilă. În prezent, dreptul la încasarea dobânzilor de întârziere este prevăzut și în art. 942 Cod Civil în redacția în vigoare, precum și în Convenția de la Viena asupra contractelor de vânzare internațională de mărfuri.

Dobânda de întârziere prevăzută de art.619 Cod Civil (în redacția în vigoare de până la 01 martie 2019) reprezintă o modalitate de despăgubire pentru întârzierea executării obligațiilor pecuniare, considerându-se că are loc folosirea mijloacelor financiare străine. Folosirea mijloacelor financiare străine are loc în cazurile în care cumpărătorul reține plata pentru bunurile procurate, clientul reține plata pentru lucrările executate și serviciile prestate, locatarul întârzie să achite chiria etc. Totodată, dobânda de întârziere pentru întârzierea executării obligațiilor pecuniare curge de drept.

Completul judiciar consideră nejustificată soluția Curții de Arbitraj prin care a decis cu valoare de lucru judecat faptul că datoria S.R.L. "Vest-Resurs" față de S.I.A. "Fertco" există și a dispus încasarea din contul S.R.L. "Vest-Resurs" în beneficiul S.I.A. "Fertco" suma de 381 316,40 USD și 331 120, 00 EUR pentru neexecutarea obligațiilor de plată a mărfii livrate, însă, prin aceeași Hotărâre a decis că S.I.A. "Fertco" nu are dreptul la încasarea dobânzilor de întârziere.

Așadar, faptul că tribunalul arbitral a decis că întârzierea achitării de către S.R.L. „Vest-Resurs” nu urmează a fi sancționată reprezintă o încălcare a principiului libertății contractuale și a principiului inadmisibilității imixtiunii în afacerile private. Totodată, raționamentul Curții de Arbitraj este eronat și încalcă principiul realizării libere a drepturilor civile și a restabilirii persoanei în drepturile în care a fost lezată, principiu prevăzut de art. 1 alin. (1) Cod Civil.

Prin urmare, odată ce se atestă datoria S.R.L. „Vest-Resurs” și S.R.L. „Tarservice-Companie” față de S.I.A. „Fertco”, acesta din urmă are dreptul la încasarea dobânzilor de întârziere, a penalităților contractuale, precum și a altor

prejudicii cauzate în urma întârzierii achitării contravalorii mărfii livrate.

În partea ce ține de constatarea efectuată de Curtea de Arbitraj precum că S.I.A. „Fertco” nu are dreptul de a încasa solidar dobânzile de întârziere din contul S.R.L. „Vest-Resurs” și S.R.L. „Tarservice-Companie”, deoarece reclamantul primind biletele la ordin dispunea de mijloc de plată corespunzător, de care nu s-a folosit, și astfel a creat artificial situația de calculare a dobânzii pentru neachitarea la timp pentru marfa livrată, Completul judiciar critică un astfel de argument din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 1279 alin. (1) –(4) Cod Civil (în redacția în vigoare de până la 01 martie 2019), cambia (trata) este un titlu de credit care reprezintă o creanță scrisă, întocmită conform prevederilor legii, cuprinzând ordinul necondiționat dat de trăgător (emitent) către tras (plătitor) de a plăti imediat sau la scadență o sumă anumită prezentatorului cambiei sau persoanei indicate în cambie, sau la ordinul acestei persoane. Biletul la ordin este un titlu de credit, întocmit conform prevederilor legii, prin care trăgătorul se obligă să plătească imediat sau la scadență o sumă anumită prezentatorului titlului sau persoanei indicate în titlu, sau la ordinul acestei persoane. ***Cambia și biletul la ordin sînt independente de actele juridice care stau la baza creanțelor plătite prin ele.*** Efectuarea plăților prin cambie și prin bilet la ordin sînt reglementate de prezentul cod, de Legea cambiei și de alte acte normative, precum și de uzanțele bancare.

Așadar, instanța de recurs reține argumentul recurentului precum că Curtea de Arbitraj a încălcat nefondat dreptul civil al Creditorului de a încasa din contul Debitorului dobânzi de întârziere, or, biletele la ordin emise de S.R.L. “Tarservice-Companie” sunt independente de obligația S.R.L. “Vest-Resurs” de a achita valoarea mărfurilor livrate de S.I.A. “Fertco” și, implicit, a dobânzilor de întârziere la aceste plăți. Mai mult, existența biletelor la ordin nu anulează în nici un fel dreptul creditorului la dobânzile de întârziere prevăzute de legislația civilă. Din contra, creditorul poate solicita achitarea acestor dobânzi prin diferite instrumente financiare, inclusiv biletele la ordin.

În acest sens, Completul judiciar face referire și la Decizia nr. 3 din 19 iunie 2020 a Curții de Arbitraj, prin care în mod întemeiat de data aceasta Curtea a respins cererea S.R.L. „Tarservice-Companie” cu privire la excepția de tardivitate a acțiunii S.I.A. „Fertco” contra S.R.L. „Tarservice-Companie”.

Mai mult ca atât, deși Curtea de Arbitraj a constatat că biletele la ordin nu au fost înaintate spre achitare de S.I.A. „Fertco”, Completul judiciar indică că, așa cum rezultă din materialele dosarului, S.I.A. „Fertco” a adresat mai multe pretenții în adresa intimaților, prin care le-a solicitat achitarea datoriei. Atât S.R.L. „Vest-Resurs”, cât și S.R.L. „Tarservice-Companie”, deși aveau o obligație scadentă de achitare a datoriei, au ignorat și/sau au refuzat satisfacerea pretențiilor. Astfel, înaintarea biletelor la ordin nu ar fi avut nici un efect, în cazul în care S.R.L.

„Tarservice-Companie” și-a exprimat în mod evident refuzul în achitarea obligației de plată.

În partea ce ține de argumentul intimațiilor precum că instanța arbitrală nu a privat S.I.A. „Fertco” de dreptul la încasarea dobânzii de întârziere (precum afirmă S.I.A. „Fertco”), dar invers, a recunoscut acest fapt, a acceptat spre examinare cerința respectivă, a examinat-o și în rezultatul examinării a stabilit lipsa temeiurilor legale pentru încasarea dobânzii de întârziere din cauza lipsei însuși a faptului de întârziere în executarea obligației de plată, Completul judiciar notează că în hotărârea arbitrală contestată nu se regăsește faptul că tribunalul arbitral a constatat lipsa faptului de întârziere în executarea obligațiilor de plată. Din contra, a constatat datoria S.R.L. „Vest-Resurs” față de S.I.A. „Fertco” și precum a fost explicat, fiind atestată o datorie, dobânda de întârziere curge de drept odată cu scadența obligației.

Totodată, instanța de recurs reține că odată ce s-a constatat calitatea de fidejutor al intimatului S.R.L. „Tarservice-Companie”, în temeiul legislației civile acesta urmează să răspundă solidar în vederea achitării dobânzilor de întârziere calculate.

Ținând cont de cele inserate, prima instanță în mod nejustificat a respins solicitarea S.I.A. „Fertco” de a desființa hotărârea arbitrală în partea ce ține de respingerea pretenției de a încasa din contul S.R.L. „Vest-Resurs” și S.R.L. „Tarservice-Companie” a dobânzilor de întârziere în cuantum de 224 889,8 dolari SUA și 157 222,63 EUR.

S.I.A. „Fertco” prin cererea de desființare înaintată a solicitat desființarea hotărârii arbitrale în partea admiterii integrale a cererii reconvenționale depuse de S.R.L. „Vest-Resurs”.

Instanța de recurs atestă că la 28 februarie 2020, S.R.L. „Vest-Resurs” a depus o acțiune reconvențională cu privire la repararea prejudiciului în mărime de 1 340 190,18 EUR, precum și încasarea taxei arbitrale de la S.I.A. „Fertco” în mărime de 19 644,87 USD. La data de 8 iulie 2020, S.R.L. „Vest-Resurs” și-a concretizat pretențiile din acțiunea reconvențională, menționând că prejudiciile cauzate de acțiunile S.I.A. „Fertco” constituie 1 336 639 EUR.

Curtea de Arbitraj prin pct. 4 și 5 a admis în totalitate cererea reconvențională a SC „Vest-Resurs” S.R.L. contra S.I.A. „Fertco” și a percepe de la S.I.A. „Fertco” în beneficiul SC „Vest-Resurs” S.R.L. suma de 1 336 639,0 Euro în calitate de despăgubiri.

La caz, Completul judiciar atestă prezența temeiului de desființare a hotărârii arbitrale prevăzut la art. 480 alin. (2) lit. e) CPC al RM, potrivit căruia, hotărârea arbitrală se desființează în cazul când partea care cere desființarea hotărârii prezintă în judecată probe despre faptul că arbitrajul nu a fost constituit sau procedura arbitrală nu este în conformitate cu convenția arbitrală.

Instanța de recurs relevă că primirea spre examinare a cererii reconvenționale depuse de S.R.L. „Vest-Resurs” prin încheierea din 9 iunie 2020 a fost cu încălcarea normelor procedurale arbitrale.

În conformitate cu art. 16 alin. (2) din Regulamentul cu privire la procedura de arbitraj comercial internațional, cererea reconvențională va fi introdusă în același termen ca și cel prevăzut pentru prezentarea Referinței sau cel târziu până la prima ședință și trebuie să corespundă cerințelor prevăzute pentru cererea de arbitraj, inclusiv și achitarea taxei de arbitrare.

Instanța de recurs analizează critic argumentul primei instanțe precum că Regulamentul stabilește în mod expres două opțiuni echivalente alternative pentru comportamentul pârâtului pe acțiunea de bază sub aspectul respectării termenului de depunere a cererii reconvenționale.

Din interpretarea normei de la art. 16 alin. (2) al Regulamentului cu privire la procedura de arbitraj comercial internațional, Completul judiciar atestă regula precum că acțiunea reconvențională se depune o dată cu prezentarea referinței. În acest sens, se evidențiază două posibilități: 1) tribunalul arbitral oferă pârâtului termen pentru depunerea referinței, a probelor doveditoare și a altor cereri și demersuri (inclusiv acțiunea reconvențională). În acest caz este indubitabil că acțiunea reconvențională la fel urmează a fi depusă odată cu referința. 2) Tribunalul arbitral nu oferă un asemenea termen și, respectiv, pârâții pot depune referința și, inclusiv acțiunea reconvențională, până la prima ședință.

Instanța de recurs constată că numai o astfel de interpretare este corectă în sensul aplicării normei în integralitatea sa. Prin urmare, nu poate fi admisă poziția primei instanțe și a Curții de Arbitraj, precum că art. 16 alin. (2) din Regulament prevede două posibilități alternative, fie depunerea acțiunii reconvenționale odată cu referința, fie până la prima ședință. În cazul în care norma juridică ar fi interpretată într-un așa mod, partea prin care se prevede obligativitatea depunerii cererii reconvenționale odată cu referința și-ar pierde esența, fapt ce nu poate fi admis, odată ce elaborarea unei norme juridice are drept scop reglementarea tuturor situațiilor prevăzute de aceasta.

Instanța de recurs notează că potrivit înștiințării Curții de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă CCI a RM nr. 02-899 din 06 noiembrie 2019, Pârâților li s-a oferit termen de 30 de zile de la data recepționării înștiințării pentru a depune referința și toate probele. Completul judiciar constată că S.R.L. "Vest-Resurs" a depus Referința la data de 9 decembrie 2019, iar cererea reconvențională a fost depusă la data de 28 februarie 2020.

Așadar, S.R.L. „Vest-Resurs” a avut posibilitatea înaintării cererii reconvenționale până la data de 09 decembrie 2019, termen ce a fost încălcat odată cu înaintarea cererii reconvenționale la data de 28 februarie 2020.

În context, instanța de recurs notează că hotărârea arbitrală din 18

septembrie 2020, este pasibilă de desființare inclusiv din cauza temeiului prevăzut la art. 480 alin. (2) lit. d) CPC al RM, potrivit căruia, hotărârea arbitrală se desființează în cazul când partea care cere desființarea hotărârii prezintă în judecată probe despre faptul că dispozitivul hotărârii arbitrale cuprinde dispoziții care nu pot fi executate.

În acest sens, dispozitivul hotărârii arbitrale contestate nu poate fi executat pentru că se conțin dispoziții contradictorii, or, pe de o parte se recunoaște dreptul S.I.A. „Fertco” de încasa datoria de la S.R.L. „Vest-Resurs”, iar pe de altă parte, în mod nejustificat se admite acțiunea reconvențională a Intimatului S.R.L. „Vest-Resurs”.

În conformitate cu art. 80 din Convenția Națiunilor Unite asupra contractelor de vânzare internațională de mărfuri, o parte nu se poate prevala de o neexecutare a celeilalte părți, în măsura în care această neexecutare este determinată de un act sau de o omisiune din partea sa. Astfel, Completul judiciar atestă că prin emiterea hotărârii arbitrale contestate, Curtea de Arbitraj a admis încălcarea principiului *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, principiu potrivit căruia se interzice invocarea comportamentului propriu ilicit sau de rea-credință, prevăzut în prezent de art. 14 Cod Civil. La fel, se atestă în această ordine de idei și încălcarea principiului echității și buneii-credințe.

În continuare, deși acțiunea reconvențională a fost primită spre examinare cu încălcare competenței și a regulilor procedurale, instanța de recurs se va expune și cu privire la netemeinicia acesteia, or prin satisfacerea integrală a acesteia, Curtea de Arbitraj a admis în mod evident încălcarea unui șir de principii fundamentale ale legislației Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 753 alin. (1) Cod Civil (în redacția în vigoare de până la 01 martie 2019), prin contractul de vânzare-cumpărare, o parte (vânzător) se obligă să predea un bun în proprietate celeilalte părți (cumpărător), iar aceasta se obligă să preia bunul și să plătească prețul convenit.

Conform art. 53 din Convenția ONU privind vânzarea internațională de mărfuri, cumpărătorul se obligă, în condițiile prevăzute de contract și de prezenta Convenție, să plătească prețul și să preia mărfurile predate. În temeiul art. 54 din Convenție, obligația cumpărătorului de a plăti prețul o cuprinde pe aceea de a lua măsurile și de a îndeplini formalitățile destinate să permită plata prețului, care sunt prevăzute de contract sau de legi și reglementări. Potrivit art. 59 din Convenția ONU, cumpărătorul trebuie să plătească prețul la data stabilită prin contract sau care rezultă din contract și din prezenta Convenție, fără a fi necesară nici o cerere sau altă formalitate din partea vânzătorului.

Completul judiciar atestă că, prin prisma prevederilor legale și prin prisma prevederilor contractuale, S.R.L. „Vest-Resurs” și S.R.L. „Tarservice-Companie” au încălcat obligația esențială de plată a prețului, iar motivele formale înaintate

precum că nu au achitat din motiv că persoane terțe nu au achitat la rândul lor prețul, sau că exercitarea cambiilor nu a fost înaintată corect, nu urmau a fi luate în considerare de către tribunalul arbitral sau instanța de judecată, or la caz se atestă încălcarea principiului legalității, fiind denaturată esența contractului de vânzare-cumpărare. Completul judiciar relevă că la momentul încheierii contractului, S.R.L. „Vest-Resurs” și S.R.L. „Tarservice-Companie” cunoșteau cerințele impuse de contract, lege sau alte reglementări, în vederea achitării contravalorii mărfii primite.

Instanța de recurs consideră nejustificată poziția Curții de Arbitraj, menținută prin Încheierea Judecătorei Chișinău (sediul Centru) din 12 martie 2021 potrivit căreia S.I.A. "Fertco" a admis o neexecutare esențială a obligațiilor sale contractuale, deoarece a beneficiat de suficiente garanții și nu era în drept să suspende livrarea mărfurilor, fapt ce a cauzat prejudicii S.R.L. „Vest-Resurs” în mărime de 1 336 639,00 EUR.

În conformitate cu art. 71 din Convenția ONU privind vânzarea internațională de mărfuri, o parte poate să amâne executarea obligațiilor sale când rezultă, după încheierea contractului, că cealaltă parte nu va executa o parte esențială a obligațiilor sale din cauza: a) unei grave insuficiențe a capacității de executare a acestei părți sau a insolvenței sale; sau b) modului în care se pregătește să execute sau execută contractul. Dacă vânzătorul a expediat deja mărfurile, când se relevă motivele prevăzute la paragraful precedent, el se poate opune ca mărfurile să fie remise cumpărătorului, chiar dacă acesta deține un document care-i permite să le obțină. Prezentul paragraf nu privește decât drepturile vânzătorului și, respectiv, ale cumpărătorului asupra mărfurilor. Partea care amână executarea, înainte sau după expedierea mărfurilor, trebuie să adreseze imediat o notificare în acest scop celeilalte părți și trebuie să procedeze la executare dacă cealaltă parte dă garanții suficiente de bună executare a obligațiilor sale.

Potrivit art. 705 Cod Civil (în redacția în vigoare de până la 01 martie 2019), persoana obligată în baza unui contract sinalagmatic este în drept să refuze executarea propriei obligații în măsura în care cealaltă parte nu-și execută obligația corelativă dacă nu s-a obligat să execute prima sau dacă această obligație nu rezultă din lege sau din natura obligației. Dacă obligația trebuie executată față de mai multe persoane, se poate refuza executarea părții datorate uneia din aceste persoane pînă la executarea integrală a obligației corelative. Dacă una din părți a executat parțial obligația sa, nu se admite neexecutarea obligației corelative în măsura în care, în conformitate cu circumstanțele cazului, în special dacă partea neexecutată este nesemnificativă, aceasta ar fi inechitabil.

Conform art. 706 alin. (1) Cod Civil (în redacția în vigoare de până la 01 martie 2019), partea obligată să presteze prima poate refuza executarea obligației

dacă, după încheierea contractului, apar indicii că dreptul său la contraprestație este periclitat de imposibilitatea executării obligației de către cealaltă parte. Executarea obligației nu poate fi refuzată dacă a fost executată contraprestația sau au fost prezentate garanții privind executarea obligației.

Instanța de recurs constată că prevederile legale expuse supra reglementează un mecanism de protecție de care beneficiază una dintre părțile contractante, și anume excepția de neexecutare. Astfel, dacă o parte nu își execută în mod esențial obligația corelativă prevăzută de Contract, cealaltă parte este în drept să își suspende executarea propriei obligații.

În speță, Completul judiciar notează că S.I.A. „Fertco” a avut dreptul de a suspenda livrarea mărfurilor restante conform Specificației nr. 4, odată ce S.R.L. „Vest-Resurs” și S.R.L. „Tarservice-Companie” nu-și onorau obligația de a achita contravaloarea mărfurilor și odată ce a transmis o notificare la data de 04 octombrie 2016 privind suspendarea livrării mărfurilor și a necesității achitării sumelor datorare.

Totodată, din interpretarea alin. (3) al art. 71 din Convenția ONU și alin. (1) al art. 706 Cod Civil (în redacția în vigoare de până la 01 martie 2019), partea care amână executarea trebuie să continue executarea, doar dacă cealaltă parte prezintă garanții suplimentare. În speță, Completul judiciar relevă că astfel de garanții suplimentare nu au fost prezentate de S.R.L. „Vest-Resurs”, și aceasta pentru că, biletele la ordin emise au fost până la suspendarea obligației de către S.I.A. „Fertco”.

Instanța de recurs consideră nejustificată poziția Curții de Arbitraj prin care la calcularea prejudiciilor suportate, a reieșit din valoarea orientativă a contractului de vânzare-cumpărare.

Potrivit pct. 3.1. și 3.2. din Contract, 3.1. Prețurile pentru marfă urmează a fi indicate în Specificațiile la prezentul Contract, care sunt parte integrantă a acestuia. 3.2. Valoarea totală estimată a Contractului este 2 000 000, 00 (două milioane) Dolari SUA 00 cenți, +/- 5pct.

Conform pct. 1.1. din Contract, vânzătorul se obligă să efectueze livrarea, iar Cumpărătorul se angajează să accepte și să plătească pentru Marfă, a căror descriere, cantitate, calitate, precum și perioada de livrare urmează să fie indicate în Specificațiile la prezentul Contract, care sunt parte integrantă a acestuia.

Prin urmare, Completul judiciar notează că valoarea de 2 000 000, 00 USD este o valoare orientativă, estimată a Contractului, iar cantitatea, calitatea și perioada de livrare a fost determinată de cele patru Specificații semnate. O altă interpretare a acestei clauze, ar contraveni principiului libertății contractuale.

În acest sens, contractul de vânzare-cumpărare este un contract care conține clauzele de bază ce urmează a reglementa relațiile dintre contractanții S.I.A. "Fertco", S.R.L. "Vest-Resurs" și S.R.L. „Tarservice-Companie. Totuși, după cum

reiese chiar din conținutul Contractului, clauzele cu privire la descrierea, cantitatea, calitatea, precum și perioada de livrare a mărfurilor au fost stabilite prin acte succesive, și anume Specificațiile din 26.07.2016, 27.07.2016, 03.08.2016 și 01.09.2016.

Având în vedere cele menționate, este eronat raționamentul Intimatului S.R.L. "Vest-Resurs", susținut în totalitate de Curtea de Arbitraj, cu privire la necesitatea calculării prejudiciilor reieșind din suma estimativă prevăzută în Contract de 2 000 000, 00 USD.

Totodată, potrivit art. 74 din Convenția de la Viena, daunele-interese pentru o contravenție la contract săvârșită de o parte sunt egale cu pierderea suferită și câștigul nerealizat de cealaltă parte din cauza contravenției.

Instanța de recurs constată că drepturile și obligațiile corelative de a livra marfa și de a achita prețul mărfii livrate apar doar din Specificațiile încheiate, iar pierderea suferită poate fi calculată exclusiv din suspendarea livrărilor ce reies din acestea. Așadar, nu poate fi calculat câștigul nerealizat prevăzut de art. 74 din Convenția ONU privind vânzarea internațională de mărfuri din suma estimativă de 2 000 000,00 USD.

O astfel de abordare rezultă și din prevederile pct. 4.2. din contract, potrivit căruia, pentru asigurarea achitării de către Cumpărător conform prezentului Contract și Specificațiile la el, compania SC „Tarservice-Companie” S.R.L. emite și semnează bilete la ordine corespunzătoare, în calitatea sa de Garant, conform modelului stabilit, transmis de către Vânzător, în conformitate cu Specificațiile, care reprezintă parte integrantă al prezentului contract. De altfel, din materialul probatoriul, Completul judiciar atestă că S.R.L. „Tarservice-Companie” a emis bilete la ordin doar pentru cele patru Specificații eliberate în temeiul contractului, fără a emite bilete la ordin suplimentare în vederea garantării sumei de 2 000 000,00 USD. Astfel, încă odată se constată că cantitatea, calitatea, perioada de livrare și prețul mărfurilor este determinat anume de Specificațiile semnate în mod liber de către părțile contractante.

În continuare, potrivit art. 76 din Convenția ONU privind vânzarea internațională de mărfuri, când contractul este reziliat, iar mărfurile au preț curent, partea care cere daune-interese poate, dacă nu a procedat la cumpărarea de înlocuire sau la o vânzare compensatorie conform art. 75, să obțină diferența dintre prețul stabilit prin contract și prețul curent din momentul rezilierii, precum și orice alte daune-interese ce pot fi datorate în temeiul art. 74. Cu toate acestea, dacă partea care cere daune-interese a declarat contractul reziliat după ce a intrat în posesia mărfurilor, este aplicabil prețul curent din momentul intrării în posesie și nu prețul curent din momentul rezilierii. În sensul paragrafului precedent, prețul curent este cel al locului unde ar fi trebuit făcută predarea mărfurilor sau, în lipsă de preț curent în acest loc, prețul curent practicat într-un alt loc care în mod

rezonabil poate fi considerat ca loc de referință, ținând seama de diferențele la cheltuielile de transport ale mărfurilor.

Așa cum rezultă din această prevedere, pentru solicitarea daunelor-interese, este necesară întrunirea cumulativă a următoarelor două condiții: - rezolvirea contractului; - diferența prețului din contract cu prețul curent din momentul rezolvirii.

Completul judiciar constată că contractul nu a fost rezolvit potrivit prevederilor Convenția ONU privind vânzarea internațională de mărfuri și astfel nu a fost întrunită condiția privind solicitarea daunelor-interese.

Ținând cont de cele menționate, se atestă că odată cu încasarea daunelor-interese în contul S.R.L. „Vest-Resurs”, hotărârea arbitrală încalcă principiul imparțialității, principiul contradictorialității și principiul egalității părților în proces.

Completul judiciar menționează că odată cu dispunerea încasării daunelor-interese de către S.I.A. „Fertco” în beneficiul S.R.L. „Vest-Resurs” și odată cu calculul mărimii acestui prejudiciu, a fost adusă atingere principiului relativității contractului, precum și a principiului nemijlocirii și oralității în dezbaterile judiciare.

Conform principiului relativității efectelor contractului, convenția arbitrală își produce efectele numai între cei care au încheiat-o sau semnat-o (în urma clauzei compromisorii) și față de succesorii acestora în drepturi (a se vedea art.668 alin.(2) al Codului Civil (în redacția în vigoare de până la 01 martie 2019), neputând fi opusă terților.

Potrivit art. 668 alin. (2) Cod Civil (în redacția în vigoare de până la 01 martie 2019), contractul produce efecte numai între părți dacă legea nu prevede altfel. Contractul produce efecte și pentru succesorii universali sau cu titlu universal dacă din lege, din contract sau din natura obligației nu rezultă altfel.

În conformitate cu pct. 8.2. din contract, dreptul de proprietate asupra Produselor nu trece asupra Cumpărătorului până când Vânzătorul nu va primi plata în mărimea restanței Cumpărătorului față de Vânzător în volum deplin.

În hotărârea arbitrală din 18 septembrie 2020, Curtea de arbitraj a menționat că S.R.L. "Tarservice-Companie" este fondatorul și compania-mamă a mai multor companii ce activează în domeniul agro, formând astfel un agro-holding. Pe lângă S.R.L. "Vest-Resurs", tribunalul arbitral menționează și compania S.R.L. "Agrogled". De asemenea, Curtea de Arbitraj reține că importul îngrășămintelor este o activitate licențiată, iar unica companie din concern care deține licență pentru importul acestor mărfuri este S.R.L. "Vest-Resurs". Astfel, arbitrii consideră că S.I.A. „Fertco” era în cunoștință de cauză că livrarea mărfurilor era anume în beneficiul unei a treia companii din concern, și anume S.R.L. "Agrogled". Prin urmare, la calcularea daunelor interese, tribunalul arbitral

a reținut drept just faptul că în acestea s-au inclus și pierderile suportate de S.R.L. "Agrogled" pentru recolta care nu a rodit.

Completul judiciar reține argumentele recurentului în sensul că la calcularea daunelor pe care urmează să le plătească S.I.A. "Fertco" în beneficiul S.R.L. "Vest-Resurs", s-au avut în vedere inclusiv interesele unei persoane străine Contractului, fapt ce aduce atingere principiului relativității contractului.

Instanța de recurs constată că în contractul de vânzare-cumpărare încheiat între S.I.A. „Fertco”, S.R.L. „Vest-Resurs” și S.R.L. „Tarservice-Companie” nu a fost prevăzută o oarecare clauză prin care să fie stipulat interesul destinatarului final S.R.L. "Agrogled". La fel, S.R.L. "Agrogled" nu a participat nici direct, nici prin reprezentanți la încheierea Contractului. Totodată, S.R.L. "Agrogled" nu intră în vreo categorie de succesori și, prin urmare, Contractul nu produce efecte pentru această companie.

Mai mult ca atât, Completul judiciar constată că odată ce și Curtea de Arbitraj a constatat datoria S.R.L. „Vest-Resurs” față de S.I.A. „Fertco”, S.R.L. "Vest-Resurs" a comercializat marfa livrată fără a fi proprietarul mărfii, în sensul art. 8.2. din Contract, deci nu pot fi invocate daunele suportate de o terță persoană atât timp, cât partea contractantă nu și-a îndeplinit obligația de achitare a mărfii livrate și de trecere subsecventă a dreptului de proprietate asupra acestor mărfuri.

Totodată, instanța de recurs atestă încălcarea principiului contradictorialității probelor în sensul în care Curtea de Arbitraj a luat în considerare probele prezentate de S.R.L. „Vest-Resurs” în calcularea prejudiciului suferit, or acestea nu se consideră a fi pertinente și admisibile în sensul care ar servi la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile și obiecțiile părților în acord cu art. 117, 118, 121 și 122 CPC al RM.

Completul judiciar notează că odată cu admiterea acestei încălcări, a fost adusă atingere principiului potrivit căruia nimeni nu poate transmite sau constitui mai multe drepturi decât are el însuși (*nemo ad alium transferre potest quam ipse habet; nemo dat quod non habet*).

Potrivit art. 205 Cod Civil (în redacția în vigoare de până la 01 martie 2019), un act de dispoziție încheiat cu privire la un lucru de o persoană neîndreptățită produce efecte dacă este încheiat cu încuviințarea celui îndreptățit. Actul de dispoziție al celui neîndreptățit produce efecte dacă cel îndreptățit îl confirmă sau dacă cel care încheie actul dobândește ulterior bunul sau îl moștenește de la cel îndreptățit și răspunde nelimitat pentru obligațiile succesoriale. În cazul dobândirii sau moștenirii, dacă au fost încheiate succesiv mai multe acte de dispoziție incompatibile între ele, produce efecte doar actul care a fost încheiat primul.

La caz, Completul judiciar constată că efectul transmiterii bunurilor de către S.R.L. „Vest-Resurs” unor terțe persoane are loc doar în cazul achitării

integrale a prețului față de S.I.A. „Fertco”. Deci, chiar dacă se admite că persoanele terțe au suferit anumite prejudicii, doar S.R.L. „Vest-Resurs” poate fi răspunzător de plata acestor prejudicii odată ce nu a achitat contravaloarea mărfurilor livrate, și nicidecum S.I.A. „Fertco”.

Completul judiciar remarcă că odată ce acțiunea reconvențională a fost admisă de către Curtea de Arbitraj, este nejustificată și decizia din pct. 6 al hotărârii arbitrale de a fi compensate pretențiile reciproce admise ale S.I.A. „Fertco” și S.R.L. „Vest-Resurs” și a stabili suma finală pentru încasare de la S.I.A. „Fertco” în beneficiul S.R.L. „Vest-Resurs” în mărime de 624 202,60 Eur. Aplicarea procedurii compensării de către Curtea de Arbitraj nu are nici o bază legală, fiind aplicat cu încălcarea stringentă a principiului contradictorialității.

La fel, prin emiterea hotărârii arbitrale și obligarea S.I.A. „Fertco” se atestă și încălcarea principiului inviolabilității proprietății, în sensul în care potrivit art. 1 din Protocolul 1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

În speță, se atestă o situație atipică în care, Vânzătorul care și-a executat obligațiile contractuale, livrând marfă în proporții considerabile, și care nu a primit plata integrală pentru această marfă, este nevoit să achite o sumă exorbitantă cu titlu de daune-interese, lucru ce este complet eronat, odată ce anume Vânzătorul a oferit o contraprestație. O astfel de încălcare aduce atingere și principiului executării silite a obligației neexecutate, precum și a principiului de interpretare și aplicare a legii într-un mod uniform și cert.

Completul judiciar reține că potrivit pct. 8 a Hotărârii arbitrale, Curtea de Arbitraj a decis de a încasa de la S.I.A. „Fertco” în beneficiul S.C. „Vest-Resurs” S.R.L. suma de 16 543,71 Euro (echivalentul a 19 644,87 dolari SUA) în calitate de cheltuieli de arbitraj. De asemenea, prin pct. 9 al hotărârii arbitrale, Curtea de Arbitraj a decis compensarea pretențiilor reciproce admise cu privire la cheltuielile de arbitraj și a stabili suma finală pentru percepere de la S.I.A. „Fertco” în beneficiul S.C. „Vest-Resurs” S.R.L. în mărime de 1155,35 Euro (echivalentul a 1 371,92 dolari SUA).

În conformitate cu art. 79 alin. (5) și (6) din Regulamentul Curții de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a Republicii Moldova cu privire la procedura de arbitraj comercial internațional, cheltuielile arbitrale se suportă potrivit înțelegerii dintre părți. În lipsa unei asemenea înțelegeri, cheltuielile arbitrale se suportă de partea care a pierdut litigiul, integral, dacă cererea de arbitraj este admisă în totalitate. Dacă cererea de arbitraj este admisă în parte, taxa de arbitrare va fi distribuită prin raportare la pretențiile admise. Tribunalul arbitral va acorda celelalte cheltuieli în măsura în

care va aprecia că sunt justificate, în funcție de împrejurările cauzei.

Potrivit art. 32 alin. (2) din Legea cu privire la arbitraj, dacă între părți nu există o înțelegere privind cheltuielile de arbitraj, acestea sînt suportate de partea care a pierdut litigiul, în funcție de admiterea integrală sau parțială a cererii.

Conform art. 31 alin. (2) din Legea cu privire la arbitraj, instanța de judecată va pronunța o încheiere cu privire la desființarea totală sau parțială a hotărîrii arbitrale sau la refuzul de a o desființa, în condițiile Codului de procedură civilă al Republicii Moldova”.

În temeiul art. 94 alin. (4) CPC al RM, dacă, fără a trimite cauza spre rejudecare, modifică hotărîrea atacată sau pronunță o nouă hotărîre, instanța ierarhic superioară poate schimba corespunzător repartizarea cheltuielilor de judecată.

Ținând cont de faptul că Completul judiciar desființează hotărârea arbitrală în partea admiterii integrale a cererii reconvenționale depusă de S.R.L. „Vest-Resurs”, în mod subsecvent desființează hotărârea arbitrală în partea încasării de la S.I.A. ”Fertco” în beneficiul S.R.L. ”Vest-Resurs” a sumei de 16 543, 71 EUR (echivalentul a 19 644, 87 dolari SUA) cu titlu de cheltuieli de arbitraj (pct. 8 a Hotărârii arbitrale) și în partea compensării pretențiilor reciproce admise ale S.I.A. ”Fertco” și S.R.L. ”Vest-Resurs”, referitor la încasarea cheltuielilor de arbitraj, prin care s-a stabilit suma finală ce urmează a fi încasată de la S.R.L. ”Vest-Resurs” în mărime de 1155,35 EUR (echivalentul a 1 371, 92 dolari SUA) (pct. 9 a Hotărârii arbitrale).

În speța *Bellet v. Franța*, Curtea a stabilit că dreptul de acces la un tribunal trebuie să fie unul concret și efectiv. Eficiența dreptului de acces impune ca persoana să beneficieze de posibilitatea clară și concretă de a contesta un act care constituie o ingerință în drepturile sale.

Reieșind din cele menționate supra, Completul judiciar consideră necesar de a admite recursul declarat de S.I.A. „Fertco”, de a casa încheierea recurată.

Instanța de recurs explică că, potrivit art.481 alin.(3) CPC al RM, desființarea totală sau parțială a hotărârii arbitrale nu împiedică părțile să se adreseze din nou în arbitraj pentru soluționarea litigiului, cu excepția cazului în care litigiul nu poate fi obiectul dezbaterii arbitrale, ori să depună cerere de chemare în judecată potrivit regulilor stabilite de prezentul cod, ori să soluționeze litigiul prin mediere.

În conformitate cu prevederile art. 94 alin. (1) CPC al RM, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească părții care a avut câștig de cauza toate cheltuielile de judecată.

În conformitate cu art. 83 CPC al RM, taxa de stat reprezintă o sumă care se percepe, în temeiul legii, de către instanța judecătorească în beneficiul statului de la persoanele în ale căror interese se exercită actele procedurale de judecare a

pricinii civile sau cărora li se eliberează copii de pe documente din dosar. În acțiunile patrimoniale, taxa de stat se determină în funcție de caracterul și valoarea acțiunii, iar în acțiunile nepatrimoniale și în alte cazuri prevăzute de lege, în proporții fixe, conform Legii taxei de stat.

Completul judiciar a constatat cu certitudine că, la înaintarea acțiunii, reclamantul a achitat o taxă de stat în mărime de 100 lei, iar la declararea recursului a achitat o taxă de stat în mărime de 75 lei, fapt pentru care instanța de recurs va admite cerința privind încasarea din contul S.R.L. „Vest-Resurs” și S.R.L. „Tarservice-Companie” în beneficiul S.I.A. „Fertco” a taxei de stat în mărime de 100 lei și 75 lei.

În partea ce ține de solicitarea recurentului privind casarea integrală a Încheierii Judecătorei Chișinău, sediul Centru, judecător Irina Maxim, nr. 2c-3665/2020 din 10 februarie 2021 și a Încheierii Judecătorei Chișinău, sediul Centru, judecător Svetlana Vișcu, nr. 2c-3665/2020 din 19 februarie 2021 și emiterea unei Încheieri prin care se vor admite cererile de recuzare din data de 03.02.2021 și 15.02.2021, precum și casarea Încheierii Judecătorei Chișinău, sediul Centru, judecător Alina Brăgaru, nr. 2c-3665/2020 din 12 martie 2021 și trimiterea pricinii la rejudecare în alt complet de judecată, Completul judiciar notează că prezenta pretenție a fost solicitată cu titlu subsidiar în cazul în care pretenția principală privind emiterea unei Încheieri de desființare parțială a Hotărârii arbitrale emise de Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a RM din 18 septembrie 2020 nu va fi admisă. Respectiv, fiind admisă solicitarea de bază din partea Recurentului, instanța de recurs nu se va expune asupra solicitării formulate cu titlu subsidiar.

În conformitate cu art. 427 alin. (1) lit. c), art. 428 CPC al RM, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău,

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de S.I.A. „Fertco”.

Se casează integral încheierea Judecătorei Chișinău (sediul Centru) din 12 martie 2021, în cauza civilă pe marginea cererii depusă de S.I.A. „Fertco” către S.R.L. „Vest Resurs” și S.R.L. „Tarservice-Companie” privind desființarea parțială a hotărârii Curții de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a RM nr.***** din 18 septembrie 2020 și încasarea cheltuielilor de judecată, și se pronunță o decizie nouă sub formă de încheiere prin care:

Se admite cererea depusă de S.I.A. „Fertco” către S.R.L. „Vest Resurs” și S.R.L. „Tarservice-Companie” privind desființarea parțială a hotărârii Curții de

Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a RM nr. ***** din 18 septembrie 2020.

Se desființează parțial hotărârea Curții de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a RM nr. ***** din 18 septembrie 2020 și anume:

- în partea ce ține de respingerea pretenției S.I.A. „Fertco” privind încasarea datoriei în mărime de 381 316,40 EUR (echivalentul a 452 795,20 dolari SUA) și 331 120,00 EUR de la SRL „Tarservice-Companie” (pct. 2 a Hotărârii arbitrale);

- în partea ce ține de respingerea pretenției S.I.A. „Fertco” de a încasa din contul S.R.L. „Vest-Resurs” și S.R.L. „Tarservice-Companie” a dobânzilor de întârziere în cuantum de 224 889,8 dolari SUA și 157 222,63 EUR (pct. 3 a Hotărârii arbitrale);

- în partea admiterii integrale a cererii reconvenționale depuse de S.R.L. „Vest-Resurs” în valoare de 1 336 639,00 EUR (pct. 4 și 5 a Hotărârii arbitrale);

- în partea compensării pretențiilor reciproce admise ale S.I.A. „Fertco” și S.R.L. „Vest-Resurs”, prin care s-a stabilit suma finală ce urmează a fi încasată de la S.I.A. „Fertco” în mărime de 624 202,60 EUR (pct. 6 a Hotărârii arbitrale);

- în partea încasării de la S.I.A. „Fertco” în beneficiul S.R.L. „Vest-Resurs” a sumei de 16 543, 71 EUR (echivalentul a 19 644, 87 dolari SUA) cu titlu de cheltuieli de arbitrare (pct. 8 a Hotărârii arbitrale);

- în partea compensării pretențiilor reciproce admise ale S.I.A. „Fertco” și S.R.L. „Vest-Resurs”, referitor la încasarea cheltuielilor de arbitrare, prin care s-a stabilit suma finală ce urmează a fi încasată de la S.R.L. „Vest-Resurs” în mărime de 1155,35 EUR (echivalentul a 1 371, 92 dolari SUA) (pct. 9 a Hotărârii arbitrale).

Se încasează, în mod solidar, de la S.R.L. „Vest-Resurs” și S.R.L. „Tarservice-Companie” în beneficiul S.I.A. „Fertco” taxa de stat în mărime de 175 (una suta șaptezeci și cinci) lei.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Anatol Pahopol

Judecătorii
Pulbere

Ruxanda

Olga Cojocaru